

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Korku ve Dehşet Üçlemesi **ahmet sarı**

ve
asma
yaprakları
gibi
titreyen
el

Ahmet Sarı

Ve Asma Yaprakları Gibi Titreyen El

(Korku ve Dehşet Üçlemesi: 1)

Ahmet Sarı: 1970 yılında Almanya'nın Düsseldorf kentinde doğdu. 1984 yılında Almanya'dan Türkiye'ye (Erzurum) kesin dönüş yaptı. 1993 yılında Atatürk Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. **Thomas Bernhard'ın Öykülerinde Normaldışı Davranışlar** adlı çalışmasıyla yüksek lisansını (1995), **Türk ve Alman Poetikasının Kitabı** adlı çalışmasıyla da doktorasını tamamladı (2003). 2005 yılında Yardımcı Doçent; 2011 yılında da Doçentlik kadrosuna atandı. Halen Atatürk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğretim üyesi olarak çalışmaktadır.

Çevirileri ve Eserleri:

Jurek Becker, **Dikkat Yazar Var** (Babil Yayınları, 2000); Peter Bichsel, **Edebiyat Dersleri** Okuyucu/Anlatı (Babil Yayınları, 2000); Thomas Bernhard, **Ses Taklitçisi** (Atatürk Üniversitesi Matbaası, 2001); Thomas Bernhard, **Olaylar** (Babil Yayınları, 2002); Jacques Derrida, **Şiir Nedir?** (Babil Yayınları, 2002); Hans Georg Gadamer-Friedrich Nietzsche-Helmut Kuhn, **Edebiyat Nedir?**, (Babil Yayınları, 2002); Peter Handke, **İzleyiciye Sövgü-Kendini Karalama** (Birey Yayınları, 2002); Novalis, **Poetika** (Babil Yayınları, 2003); Immanuel Kant, **Yaşamın Anlamı** (Birey Yayınları, 2004); Lewis Carroll, **Küçük Kızlara Mektuplar** (Birey Yayınları, 2005); Peter Sloterdijk, **Dünyaya Gelmek-Dile Gelmek** (Salkımsöğüt Yayınları, 2005), Wilhelm Vogelpohl, **Alman Edebiyatı Tarihi** (Orient Yayınları/Yayına Hazırlayan/2005) Klaus Schulz, **Alman Kültür Tarihi** (Orient Yayınları/Yayına Hazırlayan, 2006) **Türk ve Alman Poetikasının Kitabı** (Salkımsöğüt Yayınları, 2006), Adolf Muschg, **Edebiyat Terapi Olabilir Mi?** (Salkımsöğüt Yayınları, 2006), **Sanat ve Normaldışılık** (Salkımsöğüt Yayınları, 2006), Hermann Broch, **Edebiyat ve Felsefe** (Salkımsöğüt Yayınları, 2006); Thomas Bernhard, **Dünya Düzelticisi** (De Ki Yayınları, 2007); Thomas Bernhard, **Immanuel Kant** (De Ki Yayınları, 2007); Peter Handke, **Kaspar**, (De Ki Yayınları, 2007); **Thomas Bernhard'ın Şiir Dünyası**, (De Ki Yayınları, 2007). **Psikanaliz ve Edebiyat** (Salkımsöğüt Yayınları, 2008); **Masalların Psikanalizi** (Salkımsöğüt Yayınları, 2008) **Kafkaesk Anorexia** (Salkımsöğüt Yayınları, 2009) **Allah Ağrısı** (Salkımsöğüt Yayınları, 2010) **Ahmed'e Konmaya Çalışan Bir Sineğin Arzusu** (Salkımsöğüt Yayınları, 2011) **Seherde Serçenin Gördüğüdür** (Salkımsöğüt Yayınları, 2013) **Merhamet Dilercesine Gökyüzüne Bakmak** (Hece Yayınları, 2013)

Ahmet Sarı

Ve Asma Yaprakları Gibi Titreyen El

(Korku ve Dehşet Üçlemesi: 1)

ÇİZGİ
KİTAPÇEVİ

Çizgi Kitabevi Yayınları: 452

Edebiyat

*

Genel Yayın Yönetmeni

Mahmut Arlı

*

©Çizgi Kitabevi

Ocak 2014

*

ISBN: 978-605-5022-16-7

Yayıncı Sertifika No:17536

*

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI

- Cataloging in Publication Data(CIP) -

SARI, Ahmet

Ve Asma Yaprakları Gibi Titreyen El

(Korku ve Dehşet Üçlemesi: 1)

*

Baskıya Ön Hazırlık: Çizgi Kitabevi Yayınları

Tel: 0332 353 62 65- 66

Baskı: Sebat Ofset

Matbaacılar Sitesi Yayın Cd. No: 2 / Konya

0332 342 01 53

Cilt: Göksu Cilt Evi - Tel: 0332 342 02 07

*

ÇİZGİ KİTABEVİ

Sahibiata Mah. Mimar Muzaffer Caddesi

Helvacıoğlu Apt. No:41/1 – Meram / Konya

Tel: 0332 353 62 65 – 353 62 66

Faks: 0332 353 10 22

bilgi@cizgikitabevi.com

www.cizgikitabevi.com

BIÇAĞIN OLASI KESİŞİ

Kendilerinin Efendisi 8
Kasıtsız Sonuçlar Kanunu 10
Donmuş Göl 11
Einverleibung 13
Bir Arzu Düğümlemesi 14
Cenin Pozisyonu 16
Babil Kulesi 17
Özgüven 18
Yerdeki Göz 19
Orada Gömülü 20
Elleri Kızılıcak Ağzı Kızılıcak 21
İçerdeki Ben 22
Gözleri Hala Kapalı 23
* Kurban 25
Kopuk 26
Susku Orucu 27
Cançekişen 28
Sağ Serçe Ayak Parmağımdaki Nasır 30
Gözler Açıldıkça Açılıyor 32
Japon Yapıştırıcı 35
Korkmaktan Korkmak 37
Maori Dansı 38
Battaniyedeki Anne 40

Babilizasyon	43
Çocuk Arabası	44
Boynu Upuzun Bir Otobur	45
Gömülmemiş Beden	48
Sakatlanmış Yaşam	49
Ana Rahmi Bir Golgotha'dır	50
Eating His Own Right Leg	52
Mezardan İnce Bir Çığlık	54
<i>Üç Karanlıklı Bir Yer'de</i> Esnemeler	56
Gözlerinde Sinekler	57
Kalbimdeki İğne	59
Kan Çarpması	61
Tabutlu Duruş	64
Çeşme Başında Kıvrılan Deli Fotoğrafı	68
Havuzbaşı	70
<i>Ay Gidiyor</i>	72
<i>Eşiğe Oturmuş Aya Doğru Çocuklar</i>	73
Ruh Göçü	74
Woyzeck Sendromu	76
Sakallı Çocuk	78
Kardaki Kan	79
Bilye	80

İşte artık o korkunç süreç başladı ve çok acıkmış bir örümcek gibi kendi bacaklarımı yiyorum.

“...kendi etimin gürültüsünü hiç bu kadar açık bir
şekilde işitmemişimdir.”
Yusuf Atılgan

Kendilerinin Efendisi

Felsefe dersinde hoca öğrencilerine “Kendinize bir felsefi soru sorun ve onu cevaplayın!” diyor. O güne dek hep kendilerine sorunun sorulduğu öğrenciler, hocalarının bu çeşit bir sorusu karşısında ne yapacaklarını bilemiyorlar. Kendilerine bir sorunun sorulmasına alışmışlar ve fakat KENDİLERİNE bir soru sormaya hazırlıklı değildirler. Bir hocanın sorusu ve disipliniyle kendilerine hükmetmelerine alışmışlar, fakat kendi kendilerine bir soru sorma durumu ile karşı karşıya kaldıklarında elleri ayaklarına dolanıyor, ne yapacaklarını bilemiyorlar. Kimileri kendilerine soruyu soramıyor, kimileriye hayatlarında ilk kez böylesi bir gücü elde ettiklerinden, kısa bir süreliğine KENDİLERİNİN EFENDİSİ OLDUKLARINDAN yine kendilerine öyle bir soru soruyorlar ki onu cevaplayamıyorlar.

Kasıtsız Sonuçlar Kanunu

Yağmur çiseliyor. Söğüt ağaçları dizi dizi. Esen rüzgârda sonsuz yaprak hışırdıyor. Bir evin önünde geniş oyun sahası çocuklar için. İki çocuk çelik çomak oynuyor. Çeliğe vurma sırası erkekte. Oduna öyle hızlı vuruyor ki, odunu havada tutmaya çalışan kız çocuğu, onu tutamıyor. Odun gözüne çarpıyor. Sonra bir çığlık sesi. Sonra yerde “Gözümmmmm!” diye inlemeler. Anne babası ve evde daha kimler varsa hepsinin yerde yuvarlanan çocuğun etrafına birikmesi. Gözü akan çocuğun etrafında toplanmalar. Retina parçalanmış olmalı, yerde, toz toprak içinde çocuk nasıl da bir sağa bir sola acıyla yuvarlanıyor. GÖZ AKMIŞ OLMALI. Çeliğe vuran çocuk yerinde donakalıyor. Dizlerinde derman yok, yerine ıhdırıyor. Göz akmış olmalı, anne-baba gözün akışını seyrediyor.

Donmuş Göl

Bir görev için üç arkadaşım ile birlikte ikinci üze-ri, akşam karaltısına da kalmak istemediğimizden, yüzeyi ince bir buz tabakası ile kaplı donmuş gölden geçmemiz gerekti. Hepimiz biraz sıkışık da olsa bindik küçük deniz bisikletine. Başlangıçta bu yolculuğumuz eğlenceliydi. Eğlenerek ve kahkaha atarak gölün ortalarına vardığımızda sanki bilinmeyen bir elin, evet görünmeyen bir elin, ancak hissedilebilen güçlü bir elin deniz bisikletimizi oynattığını farkettilik. Deniz bisikletinde tıkiş tıkiş olduğumuzdan dengemizi ayarlayamadık. Dört kişi için zaten oldukça küçük sayılan deniz bisikletimiz birden alaborsa oldu. Görünmeyen güçlü bir el bizi donmuş göle itti. Deniz bisikleti ters döndü. Gölde çil yavruları gibi dağıldık. Gölün üzerindeki donmuş ince buz tabakası hareket etmemizi, kulaç atmamızı engelliyordu. Yüzmesini bilmeyen iki arkadaşımız bir yandan aşırı soğuk suyun sıcak bedendeki temasın ürpertisinden, bir yandan da yüzme bilmemenin ve bu donmuş gölde boğulmanın dehşetinden soğuk suda çırpınıp duruyorlardı. Dişleri soğuktan birbirine vuruyordu. Ölüm korkusundan birbirlerine tutunmaya çalıştıysalar da, donmuş gölde kaybolup gittiler.

Göl açık olsa, gölün üzerindeki ince buz tabakası kollarıma yapışmasa, bana çelme takmasa donmuş göl, şimdi bile görebildiğim kıyıya elbette yüzebilirdim. Fazla uzaklıkta sayılmazdı kıyı ve çığlıklarımızı duymuş olmalı ki yöre sakinleri, karanlıkta hiçbir şey

yapamadan, ipi getirip ama onu kullanamadan, lastiği getirip onu kıyıdan yanımıza kadar fırlatamadan, çaresiz gözlerle bizleri izliyorlardı. Ellerinin dizlerini dövdüğünü görüyordum yöre sakinlerinin. Elleri çaresizlikten başları üzerindeydi. Şaşkınlıktan elleri ağızlarındaydı. Onlar da paniklemişlerdi. Belli yerlerinde duramıyorlardı. Yardıma gelseler, kendilerini bu donmuş gölde ölüm tehlikesine atacaklardı. Gölün ince buz tabakası onları da soğuk ama çok soğuk kuyusuna çekecekti, bunu biliyorlardı. “Yardım edin, yardım edin!” nidalarıyla bize bakan kalabalığa sesleniyorduk. Yardım edemiyorlardı. Kulaç atayım diyordum, kulaç atamıyordum. İnce buzun üzerine çıkayım ve kıyıya kadar yürüyeyim diyordum, bulunduğum donmuş kapandan kurtulamıyordum. Zaten artık hissetmediğim belimin altını bu çok soğuk sudan kurtarabilir miyim, bunu inanın bilmiyordum.

Donmuş gölün ortasında elim kolum bağlı, yaşayan tek arkadaşşıma bakıyordum. “Allahaşkına yardım edin. Su çok soğuk!” diye bağırıldığını duyuyordum. Su gerçekten de çok soğuktu. Belimin altının topyekün donduğunu, parmak uçlarımin donduğunu hissediyordum. Son bir gayretle KRİSTALLEŞMİŞ parmak uçlarımin ince buz katmanına geçiriyordum. Buz çatırdıyordu. Bu soğuk suyun bedenimin kalan son sıcak yerlerine yayıldığını hissediyordum. Çarem yoktu. Kendimi donmuş göle teslim ediyordum.

Einverleibung

Onu boğdum ve artık büsbütün kurtuldum ondan. Çıyan. Karşımda efelenip durman, gözlerini alaycı süzmen... Hiç yoktan kendini bir şey sanman... Bıçağı boğazına geçirdiğimde “Gığğğğ” diye bir ses geldi ağzından. Kan oldu oturma odam. Yüzüm, ellerim, English Home’ dan aldığım serçeli, çiçekli, pastel duvar tuvalim, biblolarım hepsi kan oldu. Sıçan.

İlkin parmak uçlarını yedim onun. Sonra kollarını, sonra kollarından karnını yararak iç organlarını yedim. Yüreğini yedim o yüreksizin. Yarı yarıya çiğ hem de tuzlayıp baharatlayarak. Derin dondurucuya koyup parçalanmış bedenini, sindire sindire yedim onu. Kurtuldum artık ondan. Onu bedenime kataraktan. Bedenimi ona MEZAR kılaraktan. Onu bedenimin çeperlerine sıkıştırarak. Cesedinin bile bedenimden başka kaçacak bir yer bulmasına engel olarak. Onu yedim ve kurtuldum artık ondan. Tenimin her zerresinde onun bedeninin tadını tadarak. Onu boğdum ve kurtuldum artık ondan. Onu boğdum ve kurtuldum artık ondan.

Bir Arzu Dügümlenmesi

Dışarıdan bakıldığında koşmak, koşmak, koşmak için yaratılmış gözüküyor. İnce kaslı yapısı, göğsünün dışa çıkık oluşu, az kilosu, birkaç saniye içinde hız rekoru kırmasını garantiliyor. Akciğerlerinin, kalbinin altında yer alması, koşarken sonsuz soluk almasını kolaylaştırıyor. Koşarken kamburunu çıkardığından, yere ayaklarıyla sağlam basabiliyor. İlk avının kokusunu alıyor. Sonra harekete geçiyor. Ava odaklı haliyle sarı başakların arasından hiçbir ses çıkarmadan avıyla arasındaki mesafeyi kısaltıyor. Kendine ait kokusu olmadığından, rüzgâr hiçbir şekilde kokusunu avına taşıyor. Avının dikkati dağıldığında, otları yemek için başını eğdiğinde mesela, ya da etrafı düşman var mı diye kolaçan etmediğinde, esnediğinde bedeni, bedeni esridiğinde, hızını yavaştan hızlıya doğru artırıyor.

Şimdi nerdeyse nefes almadan avını kovalıyor. Av slalom yaptığında, ön ayaklarıyla avın slamloranı taklit ederek av mesafesini olabildiğince kapatıyor. Avı koşmak için daha yönünü tayin etmeden, avın zihnini ve hamlesini önceden okuyabiliyor. Tüm bu verilere ve doğuştan donanımlara rağmen işte bu mükemmel yapı, avda yine başarısız oluyor ve üç yavrusu ile nasıl da tıknaz görünüyor. Nasıl da av için yaratılmasına, avlanmanın hayatı olmasına rağmen şimdi böylesine bir anoreksik cılızlılığa sahip. Zayıflıktan adım atamıyor. Kaç başarısız avlanmadan sonra soluklanması bile saatlerini alıyor. Artık

gücü de kalmadığından, kendinde yürüyecek takati de bulamıyor. Biraz ayağı kalkıyor. Esen rüzgâr tüylerini okşuyor. Adım atamadığından dolayı, artık dermanı da kalmadığından, yerine hızlı bir şekilde yeniden oturuyor. Şimdi burnunun önünden avları geçiyor. Sağlıkları yerinde, tenleri yağmur yemiş. Nasıl da etli ve etine dolgun avlar bunlar. Hatta zayıflığını ve halsizliğini bildiklerinden dolayı yanına kadar bile sokuluyorlar, kaçmıyorlar ondan. Zayıf düştüğünü biliyorlar. Kendilerini kovalamaya dermanı olmadığıнын ayırımındalar. Son kez başını kaldırıp bu kahverengi, sırtı benekli sürüye bakıyor. Tanrının kendine bahşettiği sonsuz hızı içinde saklı, ava çıktığında ve hızını aldığında elinden hiçbir şekilde kendinden kaçamayacak avlara bakıyor, bu duygu içinde helezonik bir arzu, bir ARZU DÜĞÜMLENMESİ olarak kalakalıyor. Başı eğik, başaklara koyup başını, son nefesini kendini dinlemeye adıyor. Bir iki acı soluktan sonra açlıktan ölüyor.

Cenin Pozisyonu

Adamın biri, kaşları bitişik, kirli sakallı, kıllı, kocaman cüssesiyle muhtemelen eşine caddede feryad ediyor, bağılıyor. Otobüs durağının dip köşesine sıkıştırmış karısını. Karısının elinde alışveriş poşetleri, adam kadının karşısında şiştikçe şişiyor. Bağırtilar caddede yankılanıyor. Ağzından tükürük saçıyor bağırırken. Yumrukları sıkılmış, bedeni gergin bir yayı andırıyor. Körü körüne gerilmiş bir yay. Durdurulması imkânsız bir yay. Ne deseniz geri dönüşü de yok. Gerili bir yay. Rahatlamayacak besbelli. Gerili bedeni esnemeyecek, esrimeyecek. Karısını dövme-den de kendine gelemeyecek. Bu belli. Koca, sesini iyiden iyiye yükseltirken, eşi elinde alışveriş poşetleri, kocasının karşısında küçüldükçe küçülüyor. Kaçmayı istiyor elbette bu sıkışmışlık durumundan; geniş bir alanda rüzgâr tenini şöyle bir okşasın diyor. Ama kaçamıyor olduğu yerden. Bu yerden kaçamayacağına göre fiziki olarak küçülerek kocasıyla arasında hem dışa dönük hem de içe dönük bir mesafe oluşturmaya çalışıyor. Büzüldükçe BÜZÜLÜYOR. Tehlikeyi savuşturmak için küçüldükçe küçülüyor. Kocası ile arasındaki mesafe görünürde az olsa da, ondan içe dönük şekilde uzaklaştıkça uzaklaşıyor. Kocası, karşısında cenin pozisyonunu almış karısının bu haline bir anlam veremiyor.

Babil Kulesi

Tanrının sonsuz büyüklüğü karşısında Babil kulesinin büyüklüğü gülünç geliyor. Ezel ebed çizgisinde, sonsuzluk büyüklüğünde, zamandan ve mekândan münezzeh bir tanrı düşüncesi yanında, insan eliyle yapılmış, pişirilmiş kerpiç, taş ve ziftle örülmüş bir binanın yüksekliği gülünç geliyor. *Başı göklerle erişecek* bir kulenin yüksekliği haydihay gülünç geliyor. Tanrı, insanın kurduğu ve kurabileceği en yüksek kulelerin kendi büyüklüğünü tehdit etmesinden dolayı değil -zira insanın gücü ve varoluşu buna asla yetmez- insanın kalbinde tasarladığı ve kalbinden geçirdiği “Büyüklik hissi” nedeniyle ona ceza veriyor. İnsanın içindeki bu “Büyüklik hissi” onun adeta LANETLENMİŞLİĞİ anlamını da taşımaktadır. Mağrur olmamak, insanlara büyüklik taslamamak, ipek libas giyip yerde sürümemek tanrı için çok çok önemlidir. Başını göğe kaldırırıp gökten ilham alınabilir. İnsan yönünü göğün yardımıyla yeniden bulabilir. Hatta çaresizliğinizde gökten bıldırcın ve kudret helvası bile yağabilir. Fakat “Alâ Rab” olma fikriyle, “Büyüklik taslama” düşüncesiyle göğe bakılırsa, kulelerin yıkılacağına dair geri sayım anında başlar.

Özgüven

İçeri gelenler biraz özgüven eksikliği ile sahne alıyorlar. Bu belli. Heyecanlarını dizginleyemedikleri için yere bakıyorlar. Sahnede ellerini nereye koyacaklarını bilemiyorlar. Terliyorlar, kekeliyorlar. Bedenleri, kitle çok kalabalık olduğundan, şu an olmak istemedikleri bir yer olarak belirliyor sahneyi. Kitlenin önünde kalplerinin aritmisini çaktırmadan ritmik bir çarpışa ayarlamaya çalışıyorlar. Heyecan o kadar büyük ki elleri, ayakları, başları, hareketleri heyecanlarını birebir yansıtıyor.

Derken sol eli çocukluktan beri bileğine kadar olmayan biri sahne alıyor. Herkes bu eksik bedene, bu sakata bakıyor. Eksik bir bedenle sahne aldığından dolayı, izleyiciler oturdukları yerlerde birbirlerine gülen ve alaycı gözlerle bakıyorlar. Kendini tanıttıktan sonra ENGELLİ şarkıcı hem de piyano ile birlikte bir Tom Waits parçası çalacağını, çalıp söyleyeceğini söylüyor. Çalınması zor bir parça bu. Hele bu parçayı piyanoda çalıp söylemek, apayrı bir çaba gerektiriyor.

Sahne kararıyor. Buğulu bir ses, boğuk, genizadan gelen hüznünlü bir ses herkesi büyülüyor. Başta kendisiyle alay eden, "Bu eksik beden acındırmak için geldi bu sahneye" diye içinden geçirenlerin şaşkınlıktan ağızları açılıyor, gözlerinden yaşlar akıyor. Standing Ovation'lık bir durum bu. Seyirciler onu ayakta alkışlıyorlar. O piyanoyu çalıp buğulu sesi ile şarkısını söylerken, kitlenin gözünde eksik kolu uzadıkça uzuyor, uzadıkça uzuyor, uzadıkça uzuyor.

Yerdeki Göz

Şimdi çok küçük bir çocuğun elindeki keskin bıçak, yerde uzanan ve sancılı, genzinden gelen ölüm hırıltıları, kulakları sağır eden böğürtüler ile kurban olan ineğin gözlerini çıkarmaya çalışıyor. Keskin bıçağı gözün yanındaki derilere geçirdikçe, deriden bembeyaz bir sıvı akıyor. Gözün kuyusundan içeri sokup bıçağı, tekrar gözün oyuğundan dışarı çıkarıyor. Gözün arkasındaki sinirleri ve damarları kesemiyor. Bıçak kayıyor. Göz kayıyor. Retina sulu, göz ağlıyor. Çocuk inatçı bir acelelikle elindeki bıçağı oyuğa sokuyor. Gözü liflere bağlayan damarları, kılcalları hepsini kesiyor. Göz oyuğundan fırlıyor. Eline alıyor gözü. Kaygan göz elinde hala SIMSICAK, onu yere atıyor. Tozlu, sarı-kırmızı sonbahar yaprakları arasında göze tekme atıyor. Göz, retinanın olduğu yer ve arkasında bulunan ak yeriyle toz toprak oluyor. Göz yerde yuvarlanıyor.

Orada Gömülü

On seneyi aşkın bir süredir bu daracık ve nemli odada kaldığından, artık bu odanın kendi zırhı olduğunu düşünüyor. Korkulu bir şekilde çıktığı gezilerde kendini çaresiz hissettiğinde, dışarıda kalmaktan tedirgin, teni modernizmin anlaşılmas ve takip edilmez hızından onmaz yaralar aldığında, hızlıca geliyor ve bu kuyusuna sokuluyor. Daracık evine vardığında nefesinin açıldığını, kalp ritminin normalle döndüğünü ve mut durumunun iyiye doğru evrildiğini farkediyor. Huzur işte budur. Farklı nedenlerden ötürü evinden çıkmak zorunda olduğu göz önüne alınacak olursa, taşınması ve başka eve geçmesi belli ki onu mutsuz kılmıştır. Şimdi yeni evinde epey bir zaman kalmış olmasına rağmen hiç nedensiz kalkıp, eski evinin önüne gidip, karanlıkta, birileri onu tanıyacak korkusuyla, eski evine hüznle bakıyor. Bazan içerde HALA kendisinin olduğunu, kendisinin çalıştığını varsayıyor.

Elleri Kızılıcık Ağzı Kızılıcık

Kapılarının önlerinde yer alan devasa bir kızılıcık ağacında çokca KIZILCIK yemiş ve ellerini, ağzını, yüzünü, dudaklarını, elbisesini kızılıcıklardan kıp-kırmızı yapmış küçük kız. Karnı da yediği kızılıcıklardan ağrımış olmalı ki annesine “Anne karnımdaki cıvatarım ağrıyor” diyor. “Karnımdaki cıvatarım ağrıyor!”

İçerdeki Ben

Ömrü boyunca hep devlet dairelerine girerken kapıyı çalmıştır. Dikkat eder buna. Devlet dairelerine, resmi dairelere girerken, bilmediğiniz, tanımadığınız birinin kapısının önünde dururken hep kapı çalınır. Şimdi aradan yıllar geçmesine ve kendisi de bir devlet dairesinde çalışmasına rağmen, bazan DIŞARIDAN kendi kapısını çalmaktadır. Otomatik bir harekettir bu ve ne yaptığıнын ayırımına geç dahi olsa vardığında, yaptığı bu hareketi birileri görüp görmedi mi diye tedirgin gözlerle etrafı kolaçan eder. Neyse ki bunu kimseler görmemiştir.

Gözleri Hala Kapalı

Yumurtlamaya yakın bir kukumav kuşu yumurtasını, binbir gayretle yuvasını çalı çırpılardan yapmış, içine üç tane de yumurtlamış bildirincin yuvasına koyuyor. Anne bildirincin karnını doyurmaya gitmiş olmalı ki kukumav kuşu yuvayı boş buluyor ve ivedi olarak bu yuvaya yumurtluyor. Yumurtanın ebatına bakıldığında kukumav kuşunun yumurtası nerdeyse diğerlerinin üç dört katı büyüklüğündedir. Anne bildirincinin sayıyla arası iyi değil belli, yuvaya geldiğinde -anaç hali görüşünü kör etmiş olmalı- hiçbir şey olmamış gibi kukumav kuşunun yumurtasının üzerine de oturuyor. Yumurtanın büyüklüğü, üzerine oturmasını güç kılsa da kuluçkaya oturuyor. Anne kukumav kuşu vaktini öyle ayarlamış ki, kendi yumurtası diğer küçük bildirincin yumurtalarından daha önce kırılıyor. Yavru devasa bir bedenle çıkıyor yumurtadan. Kukumav yavrusunun yumurtadan çıkma büyüklüğü bile anne bildirincinden daha büyük. Anne bildirincin meseleyi kavrayamıyor ve kukumav yavrusunu beslemeye başlıyor. Anne bildirincinin kendi yumurtaları da kırıldığında ve kendi bildirincin yavruları da yumurtalarından çıktıklarında, yavru kukumav kuşunda garip bir kıskançlık krizi başgösteriyor. Gelen solucanları ve besini kendisi alsın diye sözde kardeşlerinin gözlerini oyuyor. Çoktan keskinleşmiş ve artık tehlikeli bir hal almış gagasını sözde kardeşlerinin bedenlerine geçiriyor. Yavrular neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Bedenleri yara

bere içinde. Kukumav kuşu gelen tüm besini anne bildirincinın ağzından kapıyor. Yavru bildirincin kuşları açlıktan iyice çelimsiz, bedenleri kan revan olmuş vaziyette içinde doğdukları bu cehennem yuvadan kaçmak istiyorlar. Ama dermanları yok ve yavru KUKUMAV KUŞU kendi yuvalarında onları dışardan gelen bir yabancı olarak ayakları altında eziyor ve boğuyor. Anne bildirincin yine bir av dönüşü ağzında canlı solucanlı geldiğinde, yavru kukumav kuşu iri yarı cüssesiyle yuvada öldürdüğü sözde iki kardeşinin ölü bedenine pençelerini geçirmiş ve daha şimdiden geniş kanatlarını yuvanın iki yanına yaslayarak, sırtına alarak sözde kardeş cesetlerini gözleri kapalı bir şekilde üstelik, onları yuvanın dışına atıyor. Aynı eylem anne bildirincinın gözleri önünde kalan diğer kardeşinin de yuvadan atılmasıyla devam ediyor. Kanatlarını yuvanın iki yanına açmış ve sırtıyla bildirincin yavrusunu yuvanın dışına atıyor. Gözleri daha açılmadan üstelik yani gözleri hala kapalı.

Kurban

Boşuna kaçıyorsun, boşuna debeleniyorsun, boşuna bu delicesine koşun, sıırıslıklam kalman boşuna, boşuna kendini parçalıyorsun.

Soluksuz bırakman kendini,
gözlerini korkudan büyük büyük açman,
kalbinin bir üveyik gibi uçması deli dolu,
toynaklarını parçalaman.

Kayman yere, yatman, uzanman.

Koşuşun boşuna ve sonun o bıçak.

O bıçak seni gittiğin her yerde bulacak.

Hatta bıçaktan kaçıp uzaklaştıkça

bıçağa daha da yaklaşacaksın.

BIÇAK

boğazına sokulacak

ve bir kurban boynu

keskin bir bıçağa doğru uzanacak.

Kopuk

Kendi başından kopuk, kopuk kendi kollarından. Kendi varoluşundan kopuk, kopuk kendi parmak uçlarından. Kopuk kendi döşünden, kendi uyluk kemiğinden. Başsızdır beden, tırnaksız, saçsız. Tensiz ve bedensiz bir varoluş. Kopuk. Uçuk. Savrulmuş. Eksik bir varoluş durumu bu. Eksiltili bir VARLIK YARASI. Ruhun merkezinde koskoca bir gedik. İnsan rüyaya nasıl yatarsa, boşluğu, varoluşundaki boşluğu, o kadim eksikliği tamamlama.

Susku Orucu

Keskin bir bıçağın bile açamayacağı dudaklar, görünürde sustukça, görünmeyende CENNETE doğru konuşan, gayba açılan bir gül kızılığındadır.

Canekişen

Yüksek bir tepe düşünün, üzerinden tarlaların içinde ark genişliğinde su kanalından su akıyor. Biraz hızlı bir akışı var bu suyun. Köpüklü, belki de derin. Tepede bir yerde kızkardeşimle birlikte -iki elimle kaldırabileceğim küçüklükte olan kız kardeşimle birlikte- duruyoruz; o su kanalının akış seyri- nin hemen on metre altında da annem duruyor ve kızkardeşimi yanına götürmemi istiyor. Kız kardeşimi yanına götürmekten ziyade onu bu sığ su ile anneme göndermeyi deniyorum. Kızkardeşimi suya bırakır bırakmaz, kız kardeşim suda hızlı bir akışla ilerlemeye başlıyor.

On metre aşağıda duran annem iki eliyle onu tutamıyor. Kızkardeşim elinden kaçıyor annemin, su hızlanıyor, şiddetleniyor. Kavisler, köpürmeler oluşturuyor. Kızkardeşim ilkin o akışla aşağıda kanalın döküldüğü duvara çarpıyor ve boğulmaya başlıyor. Sığ su, ansızın nasıl da derinleşiyor? Tepeden o hızlı akışı ve kızkardeşimi görmeme rağmen, koşmama, depar atmama, boğulan kızkardeşimi kurtarmak istememe rağmen su öyle hızlı akıyor ki... Bağırıyorum, bağırıyorum. Yırtınırcasına koşuyorum, önüme sürekli engeller çıkıyor. Ya bayırlardan atlamak, ya tepeler tırmanmak durumunda kalıyorum. BOĞULMA süresinin geçmesi beni rahatsız ediyor. Daralıyorum. Koşsam. Yetişsem, onu suni teneffüsle kurtaracağım. Ama o minicik kız ve bedeni suda öylesine hızlı ilerliyor ki. Nefes alamıyorum.

Boğulan minnacık beden, su kanalında oturan ve ayaklarını suya sokan insanların ayaklarının altından akıp gidiyor. Sert duvarlara çarpıyor, köpüklü sulara girip çıkıyor. Boğulan bu minnacık bedenın önünü kesemiyorum, suyun hızına yetişemiyorum, koşamıyorum, bağıramıyorum. Sesimi kimseye duyuramıyorum. Kızkardeşimin bedeni suda kayboluyor.

Sağ Serçe Ayak Parmağımdaki Nasır

Yağmurlu bir günde oynadığımız futbol oyununda 43 numaralı krampon yerine 41 numaralı krampon giydiğimden dolayı kramponlar ayaklarımı sıkmış, iki serçe parmağım da kramponun sıkması nedeniyle kanamaya başlamıştı. İki saatlik maçtan sonra serçe parmaklarımı sıkıştıran kramponların parmak derilerimi derinlemesine soyduğunu ve kanattığını gördüm. İlerleyen günlerde serçe parmaklarımdaki yaralar kabuk bağladı, daha ilerleyen günlerde ise nasır tuttular. Tam yirmi sene iki serçe parmağımdaki nasırlarla sıkıntı içinde yaşadım durdum.

Kış olduğunda nasır dinlendi. Yaz olduğunda azdı nasırım. Bol ayakkabılarda bile küçük dokunuşlarda bana sonsuz acı verdiler. Yanlışlıkla biri nasırıma bastığında, kanın beynime sıçradığını hissettim. Sonra nasırlı parmağımda biriken ve küçük bir yara kabuğundan beynime, bedenime sıçrayan acının haddi hesabı yoktu.

Nasırla geçirdiğim yirmi beşinci yıldan sonra sol ayağımdaki nasır kendiliğinden kaybolup gitti. Sağ ayağımdaki NASIR ise günden güne daha da büyüdü. Yazın nasırım azdığında, büyük bir tırnak makasıyla nasırın kabuklarını alıyorum. Başlangıçta nasırın kabuklarını ağır ağır koparıırken, nasırın köküne doğru varan, bir krateri, volkanik bir yanardağı hatırlatan nasır köküne varmayı arzu ediyorum. Yeri

geldiğinde nasırın sert kabuklarını koparayım derken, nasırın dokusuna, deri tabakasına da dokunuyorum. Bazen nasır kabuğunu keserken serçe parmağımın derisini de kesiyorum. Serçe parmağım kan revan oluyor. Nasırdan kurtulmak için artık sadece nasır kabuğunu değil, nasırı çepeçevre saran serçe parmağımın etini, derisini, tenini kopartmaya başlıyorum. Nasır nefretimden serçe parmağımı o kadar derin kesiyorum ki, serçe parmağımın nerdeyse kemiğini görüyorum.

,

Gözler Açıldıkça Açılıyor

Güneşin kavurduğu bir kayalıkta, karın üstü uzanmış patilerini yalıyor ve tepeden avlarını izliyorlar. Bu taşlık yüksek olduğundan avlarının nerede, ne uzaklıkta, hangi yönde oldukları bilgisini sağlıyor onlara. Uzaklarda tozu dumana katan, yonca ya da serin çimenlikle karınlarını doyurmuş, tehlikeden uzak olduklarını düşündüklerinden eğlenen, dinlenen, formda olduklarını birbirlerine göstermek için toynakları üzerinde sıçrayan, yeri geldiğinde koşar adım arka ayaklarıyla çiftte atan kahverengi toynaklılar vardır. Avlarını uzaklardan gözlerine kestiren avcılar şimdi tepeden, kayalıktan iniyorlar. Senkronize hareket ediyorlar. Rüzgârı arkalarına aldıklarında kokuları ava ulaşır diye yere siniyorlar. Uzun çayır-lıklara ve yeşilliklere gömüyorlar bedenlerini. Kaslı ön ayaklarıyla avlarının dalgınlığından faydalana-rak, bir eğilip bir kalkıyorlar. Pençeleri yere o kadar yakın ki nerdeyse sürünerek ilerliyorlar. Karınlarına yerdeki sert bitkiler değiyor. Mesafeyi iyice daraltıp birden atılacak koşu için avantajı ellerine geçirdik-le-rini farkettilerinde, bir ok gibi öne doğru fırlıyorlar. Toynaklı, iki avcının üzerine geldiğini gördüğünde, çoktan iş işten geçmiş oluyor. Av için tasarlanmış ve dilenen zaman çıkabilen sipsivri tırnakları toynaklı-nın boğazına yakın yerlerine, kalçasına ve omuriliği-ne geçmiş oluyor. Isırıklar ve sivri dişlerin bedende bıraktığı derin yaralar toynaklıya acı veriyor. Toy-naklı çok güçlü. Savurup atıyor üzerine gelen bu iki

pençeliyi. Yeniden saldırılarla ağzını, burnunu, boğazını pençelilere kaptırmamak için çırpınıyor. Bir tonu aşan bedeninin merkezi sayılacak omuriliğine de zarar verdirmemeli bu pençelilere. Çiftelerle, sert dönüşlerle, yeri geldiğinde yere eğilmeler ve yeniden kalkmalarla, başını sağa sola çevirmelerle, tek arka ayakla yaptığı sert tekmelerle bu iki pençeliyle saatlerce mücadele ediyor. Toynaklının her tarafından kan akıyor. Derin ısırmalarla dolu bedeni. Pençeliler de toynaklının boynuzuyla sert darbeler alıyorlar. Ağzı paramparça olmuş, dudağı yırtılmış, üst damağı görölüyor pençelinin birinin. Dermansızlıklarından biraz dinleniyorlar. Aralarında on metre ya var ya yok. Uzaklarda diğer toynaklılar olup bitene bakıyorlar. Bir şey olmamış gibi otluyorlar. Toynaklının dikkati bu iki pençelide. Gözleri korkudan İRİCE AÇILMIŞ. Kaçıp gidecek gücü de bulamıyor kendinde. Pençeliler de yorgunluktan avlarının yanında uzanmış dinleniyorlar. Tetikteler. Avlarının kaçacak dermanı, kendilerinin de kalkıp ava son ısırığı, o ölüm ısırığını verecek dermanları yok. Saatlerce süren bu mücadeleden sonra pençelinin biri kalkıp ağır ağır kurbanına yaklaşıyor. Arkasından yaklaşıyor uzanıp kalakalmış toynaklıya. Yanına kadar vardığında bile toynaklı yerinden canlanamıyor artık. Pençeli omuriliğine dişini son kez geçirdiğinde toynaklının yaşama arzusu, hayatta kalma içgüdüğü son kez beliriyor ama küçücük bir fersiz atılıştan başka bir şey ifade etmiyor bu debelenme. Pençeli sırttan, omurilikten boğaza sıcıyor. Boğazını kurbanına sunuyor toynaklı, hareket etmiyor. Sırtüstü yatıp diğer dört ayaklarını havaya kaldırıyor. Boğazı sıkılırken ve artık can verirken sağ arka toynağı havada kavis-

ler çiziyor. Nefes alamamanın getirdiği bir uğultu, bir yalvarma, bir “Öldürme beni” nidası. Ötede diğer pençeli yerinden bile canlanmıyor, o kadar yorgun. Beride dişleri öylesine geçmiş ki boğazına toynaklının, artık ölümden kaçılamayacağı korkusundan gözleri açıldıkça açılıyor, açıldıkça açılıyor, açıldıkça açılıyor.

Japon Yapıştırıcı

Annemin pahalı vazosu, sadece kendisi için tahsis edilmiş cevizden yapılma fiskos masasının üzerinde duruyordu. Odada kardeşimle top oynuyorduk. Kardeşim topa benden daha sert vuruyordu. Bir iki sert vuruşundan sonra ben de kızgınlıkla sadece bir kez ama sadece bir kez topa sert vurayım derken, top annemin çok değerli vazosunu yerle bir etti. Vazo birkaç yerinden parçalanmıştı. Darmadağınık olmamıştı çok şükür, üç büyük yerden parçalı dağılmıştı. Bir koşu bakkala gidip bir Japon yapıştırıcısı aldım. Eve yekini, annemler alışverişten gelmeden bu vazoyu en azından Japon yapıştırıcıyla derli toplu bir bütün haline getirmeye çalıştım. Kardeşim yanımda yer yer umutsuzluğa kapılardan bir saate yakın dikkatli bir yapıştırma evresinden sonra - kurutma faslı da bu sürenin içinde olmak üzere - vazoyu tek parça haline getirdim. Yalnız vazoya bütünlüklü baktığımda, ancak dikkatli bakıldığında görülebileceği küçük bir oyuğun kırılmış parçasını bulamadım. Oranın da görülebilmek ihtimaline binaen, gözler görmesin diye o küçücük oyuğu, duvara gelecek şekilde vazoyu ters çevirdim.

On yıl boyunca annem vazonun kırıldığını fark etmedi ve Pazar günleri evde temizlik yapılırken annem ya da kız kardeşlerim vazoyu ellerine alıp onu tozlarından arındırmalarına, silmelerine, temizlemelerine rağmen vazonun kırılmış olduğunu farkedemediler. Her ellerine alışlarında vazoyu, va-

zoya her yaklaştıklarında kalbim güp güp çarpmaktaydı. Fakat vazonun kırıldığı farkedilmediğinde de işlediğim suçun profesyonelliğinden ve SUÇ UNSURUNU insanların fark edemedikleri şekilde kusursuz tamir ettiğimden dolayı bundan tarif edilemez bir haz aldım. Bu haz ilerleyen zamanlarda bende artık kazara düşürdüğüm nesnelerin gizli ve korkulu bir şekilde Japon yapıştırıcı ile yapıştırılması ediminden çok bilerek, göz göre göre nesneleri kırıp onları Japon yapıştırıcıyla orjinaline benzer şekle getirme hazzına ve zevkine (hastalığına?) dönüştü. Şimdi alışveriş merkezlerinden belki aylarca biriktirdiğim harçlığımınla yepyeni Çanakkale seramikleri, Kütahya çinileri, Paşabahçe bardakları ve tabakarı alıp onları bile isteye kırıp, bu nesneleri ilk hallerine getirme ile çoğu vaktimi harcıyorum. Ellerim artık Japon yapıştırıcıları ile çalışmaktan plastik bir deri tabakası kazanmış durumda. Japon yapıştırıcı kokuyorlar. Bile rek kırdığım değerli nesneyi mükemmel bir biçimde eskisinden nerdeyse daha iyi bir şekilde yeniden oluşturduğumda, elim bir diğer yeni pahalı seramiğe onu darmadağın etmek üzere uzanıveriyor.

Korkmaktan Korkmak

İlkin başı sağa tedirgin,
sonra başı sola,
sonra başı yukarıya tedirgin,
sonra aşağıya.

Bir MİRKET KORKUSU olmalı bu.

Varlığın mutlak korku hali. Makrokorku. Adeta bir korku oluşluk duygusu ile o mirketlerin incecik benliğine, bünyesine nasıl da abanmış olmalı. Bir kez daha yukarıya bak atmaca, kartal, baykuş korkusu; bir kez daha aşağıya yılan korkusu. O zaman bir kez daha sağa bak tilki, arslan, vaşak ya da sırtlan korkusu; bir kez daha sola korku. Başın bedende bir mirket korkusuyla durmadan dönüşü. Tetikte her yerde. Her an, her saniye, her dakika tetikte. Başlangıçta yaşam içinde korku küçük bir virüsken, küçük bir duyguysen bedende, tadılması gereken küçük bir duygu durumken, sonra beden her anına, varoluşa yapışan bir durum haline gelmesi. Korku bedende o kadar kabarır ki, o kadar şişer ki ruhta, korkusuzluk durumu bedende ve ruhta azınlık haline gelir. O zaman başı korkudan bir daha göğe, bir daha sağa ve sola, bir daha göğe, bir daha yere doğru. Mirket korkusu.

Maori Dansı

Toprakla başbaşa kaldığımızda onunla konuşmaya başladık. Vahşi atı dizginlemeye çalışan bir kovboy misali ağır ağır sokulduk toprağa. Onu incitmek istemedik. Bedenimizin ısınısını, tenimizin buharını, ruhumuzun halesini farkettiğini, hissettiğini bildik. Sokulduğumuzda toprağa, tamtamalara başladık. Üzerinde sıçradık toprağın, sıçradıkça topraktan toz duman çıktı.

Genizamız yırtılırcasına bağırdık, toprağa sesimizi duyurduk, toprağa bedenimizle verimlilik dansı yaptık. Ona doğurganlığını hatırlattık. Elimizdeki zillerle, köstekilerle, davullarla, tamtama aletleriyle dilediğimiz doğurganlığa yönelttik toprağı. Toprağın hafızasını kendi hafızamızdan şekillendirmeye, onu kendimize uydurmaya çalıştık.

Yağmur duasına ihtiyacımız varsa, duamızın yağmuru getireceğine inandık. Yağmur belki de duamızla gelmeyecekti. Lakin kabilemizle birarada bulunmamızla, birarada olmamızla, toplanmamızla yağmuru yağdırabilirdik. Yağmur duası ihtiyacı içinde olduğumuza ve bu ihtiyacın büyüyerek bir anlamda inanmışlığın toprağa, göğe, buluta etki ettiğine inanmaya başladık. Kendi içimizde inancımızı kabarttığımızda, inancın ilkin kendi içimizden taşma durumuyla birlikte, doğanın artık bu arzumıza karşı koyamayacağına da inandık.

Yağmur yağdı. Yağmurun yağacağına inanmış-tık. Bulutlar çoğaldı. Bulutların çoğalmasını arzula-mıştık. Gök karardı. Göğün kararmasını dilemiştik. Toprak kabardı. Toprağın kabarmasını içlemiştik. Yağmur yağdı; ve ilkin yağmurun içimizde yağaca-ğına inanmıştık. İlkin içimizde bulutlar çoğaldı, içi-mizin göğü karardı da toprak sonra kabardı. İlkin içimizde gürledi gök. Kara bulutlar arzusu içimizde öylesine yoğunlu ki, o arzu dış dünyaya da taşı. ARZU İÇTE KABARDI. Taştı dışarıya. İnanç, dua, arzu, istek, şiddetli istek, ilkin kendi içimizden dışa-rıya doğru, dünyaya doğru dikey bir dönüşüm ger-çekleştirdi.

Yağmur yağdı. Çünkü içte yağmur o kadar yağ-mıştı ki iç yağmuru artık kaldıramaz olmuştu. Arzu ilkin içi sonra da dışı değiştirdi. Toprağa, içinde bu-lunması gerektiği durumu hatırlattı. Toprağın belle-ğine, onu nasıl arzu ettiğimizi aşıladık. Karşısında zi-limiz, tefimiz, davulumuz ve tamtamlarımızla pata-tes dansı yaptık. Bunda toprakla bir bağlantıya geç-tik. Toprak bizi anladı, evet toprak bizi anladı. Ama arzumuzun genişliği ve çokluğu, arzu kabarmamız, toprağa çok fazla değer verdiğimizden onunla ilgi-lenmemizi de beraberinde getirdi ve onunla aşırı ilgi-lenmemiz de ilkin bizi sonra da toprağı değiştirdi. Patatesler tamtamlarımızla işte olgunlaştılar. Top-rak doğurganlığını hatırladı. Bize patates verdi. Yağmur yağdı. Çünkü içimizde yağmura o kadar değer vermiştik ki, ilkin içimizde yağmur kabardı ve ona verdiğimiz değerden yağmur yağdı. Ondan yağmur yağdı. Ondan yağmur yağdı.

Battaniyedeki Anne

Kafamı kaldırdığımda yıpranmış, kâgir bir evin dördüncü katında bir hayalet gibi bana baktığını gördüm. Artık çalışmayan eski, çok eski buzdolabı ile ilgilenip ilgilenmediğimi sordu bana. “İlgilenirim!” dedim. “Yalnız içeri gelip bir bakman lâzım!” dedi. Bir buzdolabı her halükârda bir eskicinin işine yarardı değil mi?

Çok kullanılmaktan köhnemiş, maviye boyadığım, yer yer boyalarının aktığı ve üzerinde gün boyu demir, metal, çelik ve ne bulsam topladığım malzemeler olan seyyar arabamı kaldırımın kenarına çekip, bu kâgir evin dokunsanız nerdeyse yıkılacak kapısından içeri girdim. Kapıya varmadan bir İĞDE AĞACININ yanından geçtim. İğde ağacının o güzelim kokusu bana köyümüzü hatırlattı.

Ahşap, nem kokulu, yıkık ve harap evin dördüncü katına vardığımda iğde ağacının o güzelim kokusundan çok ağır bir kokunun iklimine girdim. Nem desem nem değil, çürük desem çürük; sidik kokusu desem sidik kokusu da değil. Belki de saydığım tüm kokuların hepsinin karışımından bir koku burnumu, beynimi nasıl da rahatsız etti.

Dördüncü kata vardığımda çok eski, boyası dökmüş, adeta çürümeye yüz tutmuş bir kapıyla karşılaştım. Zili çalmaya çalıştım, zil çalmıyordu. Elimle kapıya vurdum. Kapkara gözlü, karaşın, orta yaşlarında, sefaletin erken çökerttiği bir yüze sahip bir

kadınla yüz yüze geldim. Dışarda burnuma varan kokunun evet içeriden geldiğine artık şüphem yoktu. Kapının açılmasıyla büyük bir dalga gibi adeta yüzüme çarptı koku. Yüzümü ekşittim. Üzülmesin diye karşımdaki kadın, kendimi toparladım ve kapıdan içeri girdim.

Konuşmayı pek sevmeyen, sadece elleriyle birtakım işaretler yapan kadınla şimdi karşı karşıyaydım. Buzdolabını gösterdi ve kaç para ettiğini, ona ne kadar ödeyebileceğimi öğrenmek istedi. Normal bir fiyat verdim ona. Bir eskici olarak ne de olsa bu çok eski buzdolabı işime yarardı. Kapağını açtığımda buzdolabının yıllarca kullanılmadığını ve her tarafının küf tuttuğunu, iğrenç kokunun kaynağının bu buzdolabı olduğuna artık kesin kanaat getirdim. Olacak gibi değil, tarif edilemeyen çok ağır bir koku. Senelerce, belki de onyıllarca kullanılmayan, içi adeta çürümüş, kurt bağlamış bir buzdolabıydı bu.

Mutfaktan çıktığımızda odanın ortasındaki kanepede dikkatimi çekti. Üzerinde biri yatıyordu. Kanepeli de satın alabileceğimi söyledim ortayaşlı kadına. Kadın ("O kanepede değil o bir mezar!" mı dedi?) kanepeli satmak istemediğini dillendirdi. Yer yer kanepede yatan birine seslenip, kanepede yatanın başına sokulup ona bir şeyler söyleyip, sanki konuşuyormuş gibi kanepede yatanla, ondan onay alıyor, ona karşı çıkıyor, dediklerini reddediyor, ona katılmadığını dillendiriyordu.

Para üstü için yatak odasına gittiğinde meraktan öylesine battaniyeyi araladım. Hırkasına sarılı bir iskelet gördüm battaniyenin altında. İskeletin kuru kafası, başında saçları ile boyun kemiği aynen gözü-

mün önünde duruyordu. Çığlık atacaktım, kendimi zor tuttum. Şimdi paranın üstü için yatak odasına giden kadınla yüzyüze gelmişim. Bilmemem gereken bir sırrın gün yüzüne çıkmasından rahatsız olmuş olmalı ki gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Kalbim.

Babilizasyon

Arı petek, örümcek ise ağ yapar. Örücü kuş ağaçtan sarkan, kendi küçük bedeninin ancak girebileceği oval yuvalar. Su samuru suyun içinde nasıl da yuvasını şekillendirir. Doğaya faydalı küçücük barajlar. Ya termit ve karıncalar. Kendi boylarına göre korkunç büyüklükte dev yapılar inşa ederler. Mimari yetenek bütün canlılara verilmiş olan bir yetidir. İnsan bina inşa edebilir. Eyvallah. İnsan bina inşa edebilir.

Babil kulesi dünyada tek dili konuşmayı hedeflemeseydi, *bütün yeryüzüne dağılmayalım* diye dilin tek kalması hedef alınmasaydı, tek dil olarak ilelebet kalma arzusu insanların içinde göğermeseydi mesela, *başı göğeye kadar erişecek ve kendilerine nam yapacak* bu bina yerle yeksan olmazdı.

Çocuk Arabası

Şimdi nerdeyse otuzdört günden beri ölmüş ve çoktan kokmuş çok sevdiğim karımı kalın tüylü pembe bir battaniyeye sardım. Bembeyaz yüzü açık duracak şekilde ve yağlı saçları ile battaniyeye sım-sıkı sardım karımı.

Dedim ya pembe bir battaniyeye sım-sıkı sardım karımı. Yorulduğumdan dolayı biraz nefeslendim. Kilerde, çok eskiden beri duran ÇOCUK ARABASI-NI çıkardım. Dışarıya götürdüm onu. Tekrar eve battaniyeye sarılı eşimin yanına vardım. Baş tarafından tutup sürükleye sürükleye karımın artık battaniyeye sardıktan sonra pek de kokmayan bedenini çocuk arabasının yanına kadar sürükledim. Çocuk arabasının yanına kadar getirdikten sonra karımı sözkonusu arabaya zar zor yatırdım. Ayakları dışarı taşmıştı, ama olsun! Akşam karanlığında onu tertemiz havada gezintiye çıkardım. Rüzgâr pembe battaniyenin arasından yağlı saçlarını okşuyor şimdi karımın. Mutlu oldum. Yağlı perçemi bembeyaz ölü yüzüne düşüyor, artık o kadar da pis kokmuyordu karım. Mutlu oldum.

Boynu Upuzun Bir Otobur

Açlık yırtıcı hayvanlar için kaçınılmaz bir hal aldığı anda, artık ölüm tehlikesi görmezden gelinir. Sürü biraz daha büyümüşse, aile fertleri çoğalmışsa ve hepsi doyurulmayı bekliyorlarsa, artık geçici ve küçük avlar sürü için mutluluk vaat etmemektedir. Kendilerine, kendilerinden kat kat daha büyük bir av bulma zorunluluğu vardır. Öyle de olur. Grupla hareket ve toplu bir ritüeli andıran bir avlanma periyodu başlar. Ağır ağır yola koyulunur. Pençeler kaşınır artık. Nefes alış veriş hızlanır. Tonlarca ağırlıktaki boynuzlu ya da metrelerce uzunlukta bir boyna sahip otobur artık onları korkutmamaktadır.

Planlı hareket ederler. Hedef büyük olduğundan dolayı, normalde tembellik yapıp yatan ve belki de yavrulara geçici bir şekilde bakmakla yükümlü erkek kedi de bu avın bir parçası olmak durumundadır. Devasa bir avı yere yıkmak, öyle kendinden onda bir büyüklükte olan bir dişi kedi için pek de kolay değildir. Ne var ki avın zorluğu, kedileri avlanmaktan alıkoymamaktadır.

Gece hareket edilir. Karanlıkta görme avantajlarını kullanırlar kediler. Bu akasya yiyici, boynu uzun otoburu gece görüşü olmama dezavantajıyla avlamaya çalışırlar. Uzun toynaklının yeşilliklerde ve balçık topraklarda kaçma oranı daha fazla olduğu için de çok sevdiği akasya dallarının taşlıklı arazisine doğru yol almasını planlarlar. Taşlıklı ve kaya parça-

lıklı alan toynakların yere oturma oranını azalttığından uzun boyunlu otoburun hareket kabiliyetlerini azaltmakta ve savaşa başlamadan daha kedileri avantajlı kılmaktadır. Yürüyen kule, dengesini bu taşlıklı alanlarda koruyamadığından, toynakları kaydığından, uzun boyunun ve iri yapısının dengesini koruyamadığından kolayca yere kapaklanmaktadır. Kedilerin de istediği zaten bu yürüyen kuleyi yere indirmek değil midir? Yere indirilmesi zor, yere düştüğü zaman da artık yerden kalkması mucizelere bağlıdır. Vakitlerden gece, kayalık ve taşlık arazide akasya dallarını iştahla yiyor yürüyen kule. Dili de bu ağaçlara göre yaratılmış, akasya dallarının iğneleri arasından dilini kaydırarak yeşil yaprakları ustaca koparıp onları midesine indiriyor.

Kediler etrafını sarıyor yürüyen otobur kulenin ve saldırı her yandan başlıyor. O kadar fazlalar ki, otobur saldırının nereden gelebileceğini bile kestiremiyor. Karanlığa doğru savrulan uzun bacaklar ve büyük toynaklar. Tesadüfe bağlı bir çifte. Hiçbir kedinin yüzünü ve bedenini yakalamıyor. Kediler ansızın bir anda ve hep birden bu kulenin uzuvlarına yapışıyorlar. Dört uzun ayağına birden dört iri kedi. Toynakların kayıp bu kuleyi yere düşürmesi için bu bacaklara nasıl da dişleriyle yapışıyorlar. Dişlerini kuyruk sokumuna, uzun bacaklarına, sırtına geçiriyorlar; uzanabilseler boğazına yapıştıracaklar dişlerini ama boğaz şimdilik çok uzakta. Boğaza varmak için ilkin kulenin devrilmesi gerekli. Bu mücadelede sonsuz yoruluyorlar. Uzun otobur kule artık tekme atacak ve kedilerin ısırıklarıyla yapıştığı bedenini ta-

şıyacak dermanı da kendinde bulamıyor. Ve ağır ağır sağa doğru yıkılıyor.

Zaten avlarında boğazı yakalamaya programlanmış kediler, ansızın çok nadir görebildikleri ve hiçbir başka toynaklının uzunluğunda olmayan boğazına hep birden ve farklı farklı yerlerden yapışıyorlar. Çoklu boğaza yapışma töreni gibi bu tören ve otobur, onlarca keskin dişin BOĞAZINDA bıraktığı acıyla artık soluksuz kalıyor.

Gömülmemiş Beden

Kimsesiz ve sahipsiz ancak yalnızlığın şiddetinden çürümüş bir beden, koltuğunda unutulmuş ve ölmüş ve çürümüş beden, kimseler kendini aramadığı ve sormadığı için yalnızlığın şiddetinden çürümüş beden toprak özlemini çığlık çığlığa kokarak, etrafa koku yayarak yine dikkati kendi üzerine çekmek ister. Her beden biraz da balçık olduğundan, mayasına yani toprağına geri dönmek arzusu barındırır içinde. “Beni gömün!”, “Beni gömün!” diye yalvarır kokmuş beden. Cesed, yani KOKMUŞ ET aslında toprağına özleminden ona kokusuyla feryat eder. Toprak özlemi ne kadar artarsa, kokuyla feryat da o kadar artar.

Sakatlanmış Yaşam

Şimdi sabahın erken saatlerinde annesi ve babası zorlanarak, tutmayan elinden ve ayağından kaldırarak evlerinin önündeki dama koyuyorlar Recep'i. Recep doğuştan sakat. Akraba evliliğinden ötürü kötürüm. Elini, ayaklarını, belini, hiçbir yerini canlatamıyor. Hareket edemiyor ve bir saksı gibi damın ucunda, sabahtan akşama kadar orada ve oracıkta oturuyor. Bekliyor, bekliyor, bekliyor. Bir baca, damın nasıl bir parçasıysa, Recep de damın bir parçası gibi duruyor.

Saat sabah yediyi biraz geçerken, güneş ağır ağır saklandığı tepenin ardından çıkıyor. Recebin ince, çok ince eline, işlemediği için kuru bir dalı hatırlatan eline güneş vuruyor. Güneşin ısınısını hissediyor Recep. Damdaki kırmızı kilde karıncalara bakıyor.

Hareketsizlikten kurumuş eliyle damın kırmızı kiline dokunuyor. Yumuşak ince bir kum tadı alıyor eliyle. Recep uzaklarda kuşların gökte V şekliyle yine çok çok uzaklara doğru uçtuğunu görüyor. Eli, ayağı, tutmayan beli ansızın bir KANAT oluveriyor.

Ana Rahmi Bir Golgotha'dır

Şimdi ana rahmine çakılı bir embriyoyum ben. Bir dölütüm ana rahmine çakılı hem de oluşum halinde. İsa için GOLGOTHA neyse, benim için de ana rahmi aynen o. Ellerini iki yana açmamış aksine büzülü alabildiğince ana rahminde. Tehlikeye açık bir doğumun, tehlikeye açık bir dünyaya gönderilmiş olmanın ön korkusu hissedilmiş olmalı körpecik bedenimde ve gömülüyüm işte ana rahmine. O sonsuz ezele ve ebede. Başlangıcın ve bitimin olduğu aynı yere. Toprağa gömülü bir ölü gibi bir balçık ve ana rahmine gömülüyüm. O halde büzülmeliyim, büzülmeliyim ana rahminde.

Şimdi ana rahmine çakılı bir dölütüm ben. İsa GOLGOTHA'ya nasıl çakılmışsa, ben de ana rahmine çakılı bir dölütüm hem de kaynağını alıyorken ta ezelden. Ezelle ebed çizgisi arasında işte tam da buraya çakılı, burada bir hiçten, boşluktan ve yok oluştan varoluşa doğru şekil bularak, ilkin kalbim sonra ayaklarım, sonra başım sonra kulaklarım var olarak; bir ekmeğin demlenmesi gibi fırında, bir camın fırında demlenmesi gibi, demlenmesi gibi bir kirazın ve tadını da ağır ağır kazanması gibi yine ağır ağır şekilleniyorum ana rahminde. İçime üfürülen ruh ben bir dölüt ve sperm olsam da, ta ezelden beri varken bile. Daha uzuvlar şekillenmeden kalbin çarpması varken bile. Demlenen bünyeme-bedenime oturan o üfürük, o tanrısal soluk zaten verilmişti bana ta ezelden. Gözlerim kapalı, kulaklarımda anamın kalp sesi,

anamın böbrek, mide ve iç organ sesleriyle, damarlarında kanın deveren sesiyle şimdi dünyaya fırlatılmak için demleniyorum. Zamanım geldiğinde beden kendiliğinden atacak beni dışarı, bunu biliyorum. Oysa tehlike var dışarıda o halde cenin pozisyonu.

Eating His Own Right Leg

Kaçak leopar avcılığı yaptığımız Serengeti topraklarında, yıllardan beri leopar avcılığında kullandığımız demirden ağırları bugüne kadar birçok leoparı başarıyla avladığımız aynı yerlere kurduk ve leoparların taze Thomson ceylanı etinin kokusuna gelmesini bekledik. Kamuflejli Jeepimizde öyle zaman olur ki günlerce bir leoparın taze etimize gelmesini beklerdik. “Hazırcı” ya da “Beleşçi” olarak adlandırdığımız tilkiler, akbabalar, sırtlanlar etimizi yemezse; bu taze etin kokusunun cezbeseine kapılıp leoparın ağımıza kesin takılacağı inancındaydık. Sıcaklığın insanın aklını aldığı bir zamandı bu zamanlar ve kuraklık da cabasıydı. Nefes almakta zorluk çekiyorduk. Beklediğimiz leopar bir anda ağaçlıkların arasında beliriverdi. Thomson ceylanı kokusu bir kedinin vazgeçilmeziydi, bunu biliyorduk. İşte tedirgin, alabildiğince de asil, ağır ağır ete doğru yolculuğunu sürdürüyordu leoparımız. Bir ara kokumuzu almasından şüphelendik, neyse ki et kokusunun baştan çıkarıcılığı leoparımızı metalik ağırlara, yani tuzağına doğru ilerletiyordu. İşte hamlesini yaptı ve tuzağa düştü leopar. Bir ayağını metalik tele sımsıkı kaptırdı. Sağ ön ayağı diğer üç ayağı yerdeyken metalik ağa sımsıkı yapışmış ve leopar kaçmaya kurtulmaya çalıştıkça metalik teller ve tuzak ayağını bir o kadar sımsıkı kavırıyor ve onun kaçmasını imkânsızlaştırıyordu. Yarım saate yakın ön sağ ayağını kurtarmaya çalıştı leopar, tedirgindi. Burnundan soluduğunu gö-

rüyordum. Gözlerini korkudan iri iri açmıştı. Belki de tuzağa yakalanmış olması leopar gururunu incitiyordu. Avları kovalayan, onlara sinsi tuzaklar hazırlayan, tetikte ve avcı psikolojisiyle büyüyen bir özgüvene sahip leopar şimdi av haline geldiğinden gururu incinmişti. Çaresizliğini anlamıştı ve bu lanet durumdan kurtulmak istiyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini seziyordu. Ters bir şey vardı bu işte, ama bu metalik tel kısıvrak sağ ön bacağına yapışmış ve bir kelepçe, bir pranga gibi ayağını bırakmıyordu. Derken bizim de yıllarca kaçak leopar avcısı olarak hiç görmediğimiz ve bizi de şaşkınlığa uğratacak o hadise gerçekleşti. Leopar metalik tuzağa takılı sağ ön ayağını yemeye başladı. İlk sert ısırıklarla derin oyuklar açtı ayağında, sonra etin kemiğe varan yerlerini koparıp yedi. Arada bir acı İNİLTİSİ duyulsa da leoparın ve başını çevirip yenmiş ayağından bir soluklanıp nefes alsada, acısının biraz dinmesini sağlasada, dikkatini hafif dağıtmaya çalışsada, sonra kendisini oraya o tel örgüye bağlayan, esir alan bu sağ ön ayağını yedi. Demir telden kurtulduğunda sağ diz kapağına kadar yenmiş bir bacakla aşırı kan kaybından dolayı fazla yaşamaz sandık leoparın. Aksaya aksaya fakat bu lanet tuzaktan kurtulmuş bir şekilde, sağ ayak parmağı diz kapağına kadar yenmiş bir şekilde leopar, tuzağı kurduğumuz yerden yavaş yavaş uzaklaştı. Üç ayağından destek alarak ve oldukça fazla kan kaybederek çalılıkların arasında kaybolup gitti.

Mezardan İnce Bir Çığlık

Odaya girdiğimde onun yüzünde ölümün yüzünü gördüm. Göz altları mosmor ve içeri göçmüş, çene kemikleri olabildiğince dışarı çıkmış, yüzünde en azından yaşarken görülmemesi gereken iskelet alabildiğince dışarı çıkmıştı. Bana doğru kafasını çevirip baktığında adeta ölüm bana bakıyordu, bunu gördüm.

Yine de ölümün eşiğinde olmadığını, ölümden uzak olduğunu bizlere göstermek istiyordu; güçlü gözükmek istediğinden dolayı sırt üstü yattığı yerde bacak bacak üzerine atmıştı. Bedeni ipince ve hastalığı artık neyse onu içerden hızlı bir şekilde kemirdiğinden, bu bacak bacak üzeri atışı “Ben bu dünyada varım ve henüz ölmedim. Ölmek istemiyorum!”, “Siz meraklanmayın ben güçlüyüm, ölmeyeceğim!” söylemini de beraberinde getiriyordu. Ailenin ona bakması biraz uzadığında, aileye her nefesle biraz daha yük olduğunda kendi içini biraz daha kemiren bir duygu durumuna ulaşırdı. Sırtüstü yattığı zaman bacak bacak üzerine atışı her ne kadar onu ziyaret edene “Ben iyiyim!” mesajı verse de, kendi içinden “Rabbim, mühletimi en azından bu vaziyette daha fazla uzatma, beni ivedi yanına al. Acısız ruhumu kabzeyle.” diye yalvarırdı.

Altı ay bu sırtüstü yatış durumu sürdü adamın. Bu bacak bacak üzerine atışı altı ay sürdü. Ona bakan aile maddi manevi bir yıkım içindeydi. Sadece

hastalandığı vakit onu hastaneye götürmek bile binlerce meşakkat ve çokça para demekti. Sonbaharın kırağı çaldığı bir günde adam sanki artık nefes almıyordu. Ölmüş olduğu sanıldı. Ağıtlar başladı. Saç baş yolundu. Zılgıtlar çekildi. Adam oturma odasına sırtüstü boyluboyunca yatırılmış, üzerine beyaz bir örtü çekilmişti. Çıplaktı. Karnına da, ölü şişmesin diye büyük bir bıçak konulmuştu. Battaniyeyle dışarı çıkarıldı. Sonra, sonra da cenaze namazı kılındı. Mezara götürüldü ve defnedildi. Mezarına indirildiği vakit sanki de işaret parmağı oynuyordu. En azından onu mezara koyan adam, daha sonra bunu böyle dilendirmişti. “Parmağını canlattığını hissettim!” demişti. Kâbe yönüne çevrildi başı ve yanlamasına yatırılıp sırtına tahtalar konuldu. Adamlar mezardan dışarı çıkıp da toprağı üzerine attıklarında, toprak mezarda çoğaldığında, toprak ölüyü ve mezarı kapattığında, mezardan İNCE BİR ÇIĞLIĞIN duyulduğu söylendi. Oradan ivedi uzaklaşıldı.

Üç Karanlıklı Bir Yer'de Esnemeler

Ana rahminde bir çocuğun esnemesi gerçeğin neresi olduğu sorusunu yeniden sorduruyor bizlere. İnsan ana rahminde uykudaysa nasıl esnemektedir? Esneme eylemi bir uyanıklık durumuysa gözleri kapalı ve uyku modunda olan bir ceninin esnememesi gerekmektedir. Ana rahminde o kadim uykuda esnediğimize göre uykuda uyanık olduğumuz anlamına gelir bu. "İnsan yaşarken uykudadır, ölünce uyanır!" sözü tasavvufta uyanıkken esnemeyi anlamlı kılar. ANA RAHMİNDE gözleri kapalı ve uykudayken nasıl esniyorsak, gözlerimiz açık bir uzun uyku halinde olduğumuz dünya gerçekliğinde de esnediğimizde uyku halinde olabiliriz.

Gözlerinde Sinekler

Gözyaşı çizgileri olan avcı kedi mesafeyi iyice kapattı. Yavru Thomson ceylanı, annesinin yanında kendine hiçbir tehlikenin dokunmayacağını düşünüyordu. Kedi ondan daha önce koşma eylemine başladığından, karnı aç olduğundan, hırslı olduğundan, doyurulmayı bekleyen yavruları olduğundan, günlerce birşeyler yemediklerinden, ceylandan dikkati kat kat daha fazla olduğundan avda daha avantajlı konumdaydı. Thomson ceylanı ise ilkin uzun yeşil otlakları zebraların yediğı sonra yarı uzun yeşil otlakları antilopların yediğı bir zamandan sonra kendisine küçük boyda otlakların kaldığı bu besin değeri yüksek otlakları yiyerek karnını şişirdiğinden dolayı hiç de iyi koşamıyordu.

Kedinin güçlü sağ ön ayağı kendisine dokunduğunda dengesini yitirdi. Hızı aşırı olduğundan taklalar attı. Ortalık toz duman oldu. Kendine geldiğinde, yekinebildiğinde yani, bir koşu fırsatı daha buldu ama artık kaçış dilinde ve hızında bir KEKEMELİK oluşmuştu. Bu kekemeliğı bir türlü dengeleyemedi. Kısa aralıklarla güçsüz kaldığından avcı kedinin güçlü sağ ön ayağını hep belinde, boynunda, sağ arka ayağında, kalçasında ve böğründe hissediyordu. Boğazında güçlü bir ısırik hissetti. Aşırı hızda koşmanın soluksuzluğu, gırtlığa dayanan keskin dişlerin acımasızlığıyla -nefes borusunu patlatırcasına bir ısırik bu- gözleri korkudan büyüdü, büyüdü, büyüdü.

Yaklaşan başka avlar dikkatini çekmiş olmalı ki avcı kedinin, öldü diye bu aşamada bırakıp yavru ceylanın boğazını, yakınına kadar sokulan diğer ceylanları da öldürmek istedi. Oradan bir hışımla kalkıp gittiğinde boğazından ısırılmış yavru ceylan titreyerek ve başını anlamsız sallayarak, ağzını nefes alamadığı için BÜYÜKBÜYÜK açarak ama bir türlü ciğerlerine dişlenmiş boğazından soluk gönderemeyecek iri iri açtığı gözleriyle şaşkınlıkla etrafına bakakaldı. Gözlerinden ağır ağır yaş akıyordu yavru ceylanın. Gözlerini kırpmaya derman bulamadığından, şaşkınlığın güçsüzlüğünden gözlerini kırpamadığından, gözlerine sanki de şimdi, şu an ölmüşçesine beşe yakın sinek kondu ve hiç korkmadan retinasının ortasında, sağında, solunda gezindi durdu bu sinekler.

Kalbimdeki İğne

Hin bir arkadaşım, bana şaka yapmayı çok seven o vicdansız arkadaşım, az daha beni öldürüyordu. Köfteyi çok sevdiğimi bildiğinden, canımı yakmak ve köfte yerken ciyak ciyak bağırdığımı görmek istediğinden, büyük köftelerin içine küçük bir iğne yerleştirmişti. Fletscher çiğneme usûlünü hayatımda uygulamadığım ve genelde çok ekmekle yediğim yemeği gerektiği kadar çiğnemedenden yuttuğum için, o iğneyi çiğnerken dişlerimden ve damağımdan çıkarmış olmalıyım. Balık yerken bazan normal bir kılçıgın damağınızda boşluğa denk gelmesi ve dişle bir türlü temas etmemesi nasıl mümkünse, çiğnerken bir türlü ekmeğin arasında dişlerimin boşluğuna denk gelmiş olmalıydı iğne bilmiyorum. Köfteleri yedikten sonra arkadaş hinliğini o gün gündelik karmaşalardan unutmuş olmalı ki dikkati dağılmış ve yediğim iğneli köfteyi bana iki hafta sonra yine köfte yediğimizde, aklına öylesine geldiğinden tekrar hatırlatmıştı.

İlkin benimle şaka yaptığını zannettim. Bedenimde bir ağrı, bir sancı hissetmiyordum. Dediğini yeminle doğruladığında içimi incecik bir korku sardı. Bedenimde hiçbir ağrı hissetmiyordum. Doktora gitmeyi de aşırı iş tempomu sekteye uğratmamak için gerekli görmemiştim. İğneyi köfte arası yapış ve yutuşumun birinci ayında, hele de eğildiğimde karnımın üst katmanlarında ince bir ağrı hissetmeye başladım. Eğilmeyi yavaş yaptığımda ağrı kendili-

ğinden kayboluyordu. Sonraki ikinci haftada yani iğneyi köfteyle yuttuğumun altıncı haftasında midemin hemen üzerinde, bedenimin sol tarafında bir ağrı hissettim. Ayağa batan ince bir kıymığın ağrısı tadında sol yanımda ince acılar hissettim. Akşamları yatarken yani uzanırken ağrı hissetmiyordum, fakat gündüzleri gezerken, otururken, eğilirken hatta nefes alırken, bedenimi hafif oynatırken, sağa sola ve arkama dönerken ağrı şiddetlendi. Zamanla kalbimde bir ağrı hissetmeye başladım. Kalbim ağrıyordu. Daha fazla maceraya girmeden ve vakit de kaybetmeden bir kardiyoloğa gittim. Kardiyoloğa durumu anlattığımda bir röntgen çektirmemiz gerektiğini söyledi. Yarım saat sonra röntgen elinde kardiyolog, röntgeni ışıklı panoya yerleştirdiğinde bana inanamayacağım şeyi dillendirdi. Kalbime batıp çıkmış, kalbimi delip geçmiş iğne hemen delip geçtiği kalbin üstünde, kalbe bitişik öylesine röntgende görülüyordu. Doktor duruma inanamadı. Beni azarladı. Olayın tam olarak nasıl gerçekleştiğini, o iğnenin kalbin üzerine nasıl geldiğini sordu. Ona köfte olayını anlattım. Arkadaşımın hinliğini söyledim, bu iğne olayını öğrendiğimde de bol bol haşlanmış patates ya da bol bol ekmek yiyerek iğneyi normal yolla bedenimden attığıma inandığımı dillendirdim. Aynen öyle olmamıştı işte. İğne midemde kaldığı zamanda mideyi delip geçmiş, mide boşluğundan kalbin vakum etkisiyle kalbe kadar ulaşmıştı. KALBE SAPLANMIŞ, kalbi delip geçmiş, kalbin vakum etkisi iğneyi kalpten yine dışarı çıkarmıştı. Doktor iğnenin kalbin üzerinden ancak bir ameliyatla alınabileceğini söyledi. Kalbin üzerindeki iğnenin iplik deliği bile röntgende aynen görülüyordu.

Kan Çarpması

Kalabalık, bir uğultuyu takip ediyormuş gibi birbirlerini takip ediyordu. Bir tırtılın daha yeşil bir ağaca varma hayaliyle diğer tırtılın peşine takılması gibi birbirlerini takip ediyorlardı. Taşlı yollardan geçiyorlardı. Ayağı kaydıran, ayağa çelme takan tozlu yollardan. Simsiyah giyinmişlerdi. Saçları sıfıra vurulmuş, sakalları uzun, güneşten yüzleri kavruk, kaşları kalın, bıyıkları kalın, sakalları kalın insanlardı.

Bir akışla bu yılankavi yolda ilerliyorlardı. Bazıları birbirlerine sokulup ilerleyen kalabalıkta yılkı atlarını elleriyle çekiyorlardı. Atlar alabildiğince zayıf görünüyorlardı. İskeletleri görülüyordu atların, sırtlarında, döşlerinde iskeletleri görülüyordu. Derileri nerdeyse soyulmuş, hayat boyu çalışmaktan bir deri bir kemik kalmışlardı. Gözleri çökmüş, ayakları cılız, kendilerini bu kalabalık gürhunun gittikleri yere zar zor götürüyorlardı.

Ellerinde sopalar dikkat çekiyordu kalabalığın. Herkesin elinde bir nevi kalın, uzun sopalar, atları ivedi olmaları için yularlarından, gidecekleri yere biraz daha hızlı gitmek istediklerinden ölümüne çekiyorlardı. Atları, o soğuk ve puslu göle doğru götürüyorlardı.

Yılankavi yollar yüründü. Kalabalık yılkı atlarıyla birlikte yollarda tozu dumana kattıktan sonra ni-

hayetinde ellerindeki sopalarla birlikte puslu göle vardılar.

Göle varıldığında kalabalık gölün etrafına onar metre aralıkları ile birer birer dizildi. Elllerinde sopalar, gölün etrafını çepeçevre sardılar. Yılkı atlarını yularlarından çekip soğuk, sopsoğuk göle attılar. Atlar, suyun soğukluğundan ürperiyorlardı. Çıkmak istiyorlardı sudan ama onar metre aralıklarla dizili insanlar atların çıkmalarına izin vermiyorlardı. Önlerini kapatıyorlardı atların. Atlar soğuk suda kalmak zorunda kalıyorlardı. Göge sıkılan bir kurşun eşliğinde kalabalık bugüne kadar pek de görülmeyen bir eyleme başladı. Kalabalık, ellerindeki sopalarla yılkı atlarını dövmeye başladı. Sopalar yılkı atlarının sırtına, boynuna, döşüne, boğazına, kalçasına iniyordu. Sopayı yiyen at, kalabalıktan uzaklaştıkça gölün derinliğinde debeleniyordu. Atlar gölün başka bir yerinden dışarı çıkmaya çalışıyor, çıkmak istedikleri yerde de onları sopalarla bekleyen birileri olduğundan korkudan insanların üzerine doğru gidemiyorlardı. Yılkı atları gölden dışarıya çıkmaya çalıştıkça, göl derin de olduğundan, sadece gölde belirgin başlarına sopaları yiyorlardı. Dayak yedikleri yerden uzaklaşıp gölün farklı yerlerinden çıkmaya çalıştıkça, her yerde kalabalık kalın sopalarla yılkı atlarının kafalarına darbeyi indiriyordu. Afallayıp, suyun içinde acıyı hissedip yönlerini çaresizlikten yine başka bir yere çevirdikçe, çıkmak istedikleri yerde başka güruh ve kalabalık sopalarla atların kafalarına darbeyi indiriyordu.

Kalabalık, yılkı atlarının yorulmalarını ve sudan çıkmamalarını, boğulmalarını istiyor ve can havliyle

atlar kıyıya yaklaştıkça başlarından kan akana, başları sopalardan ağır darbelerle kan revan olana kadar dayak yiyorlardı.

Sonunda yılkı atları yoruldu. Bir zaman sonra artık kafalarına inen darbelerin sersemletici etkisinden, acıdan ve ağırlardan kıyıya gitmeyi göze alamaz oldular ve kendilerini bekleyen sıkıntıyı çekemez hale geldiler. Kıyıya varmadılar. Ve suda hava köpükleri, kabarcıklar bırakarak boğuldular. Gölün kıyı şeritleri, atların başlarına yedikleri darbelerden ve başlarının parçalanmasından dolayı KÖPÜKLÜ KAN içindeydi. Adamlar kanlı sopaları ellerinde, atların boğulmalarına, suda ağır ağır kaybolmalarına baktılar. Yüzlerinde acıma yoktu. Yüzleri nefret içindeydi. Atların gölde kaybolmalarını izliyorlardı.

Sonra ellerindeki kanlı sopaları da göle attı kalabalık. Bir bir ve sıra halinde herkes kalın gürgen, kızcık sopalarını, kavak, ceviz ve aklınıza daha hangi sopa türleri gelirse hepsini göle fırlattılar ve oradan uzaklaştılar. Konuşmadılar birbirleriyle. Belki biraz homurdandılar. Biri ayrıldı gölün yanından, sonra bir diğeri, sonra bir diğeri ve sonra hepsi birden bir araya gelip puslu gölden yine birbirlerini tırtıllar gibi takip ederek uzaklaştılar. Kalabalık bir uğultuyu takip ediyormuş gibi birbirlerini takip etti.

Tabutlu Duruş

Sisli bir gün. Pus sokakları esir almış. İnsan neredeyse burnunun önünü göremiyor pustan. Bir meydan görüyorum. İnsan kalabalığı sarmış her tarafı. Meydan kalabalıklaştıkça kalabalıklaşıyor. Ağır ağır biriken insanlar birbirlerine sokuldukça, kalabalık daha da sıklaşıyor ve saf tutmuş penguenleri hatırlatıyor insana.

Kalabalık, kâgir bir evden genç ölmüş bir kişinin tabutunu sırtına alarak puslu havada, yine puslu yolda ilerliyor. Tabutun olduğu yerde kümelenmeler ve kalabalıklaşma dikkat çekiyor. Tabutun dört kolunu tutmak için insanlar adeta birbirlerini eziyorlar. Biraz tabutun kollarına yapışan insanlar, tabutun kollarına ısrarlı şekilde yapışmak isteyen diğer insanlar tarafından yer değiştirmek zorunda bırakılıyorlar. Tabut ve arkasında bir sürü insan, bir eğik başlı kalabalık sürüsü, puslu, yılankavi yolda ağır ağır ilerlemeye başlıyor.

Uzun yılankavi bir yol görüyorum. Yolun her iki yanında kavak ağaçları. Güz vakti geldiğinden kurumaya yüz tutmuş kavak ağaçları. Yaprakları kırağı çalmış. Yerde sarı, sapsarı yapraklar. Kargalar kavakların kuru dallarında soğuk bir zemherinin müjdecisi sayılan bu ayazın kanatlarına ağır ağır sokulmasına çaresiz kalıyorlar. Toprak da soğuyor, uzun yılankavi yol da.

Kalabalığın olabildiğince üzgün olduğunu görüyorum. Ağlayanlar, sızlayanlar dikkat çekiyor. Omzunda tabutun olduğu kalabalık uzun, yılankavi yolda tabutun kollarına yapışarak yerlerini değiştirmeye devam ediyorlar. Bir çarkın işlemesi gibi bir eylem bu. Tabutun ön sağ ya da sol ayağını tutan bir çarkın içine girmişçesine biraz taşıdıktan sonra tabutu, tabutun arka sağ ve sol ayaklarına doğru kayıyorlar. Orada da biraz kaldıktan sonra yerlerini önden gelen yeni insanlara bırakıyorlar. Bu döngü tabutu yükleniş, omzunda taşıyış ve tabutun kollarını bırakış eylemiyle sürüp gidiyor.

Yolun ilerleyen yerlerinde, mezara daha çokça mesafe kaldığından, kalabalıkta kopmalar görülme-ye başlanıyor. Kalabalıkta bir azalma söz konusu oluyor. İnsanlar bir şekilde tabutu taşımaktan mı, mezara gitmenin sıkıntısından mı, teker teker tabutu taşımaktan kaçınıyorlar. Öyle ki on dakika taşıma eyleminden sonra tabut sadece dört kişide kalakalıyor. Tedirgin gözlerle tabutun kendilerine kaldığını görüyor bu dört kişi. Tabutu arka sağ ayağından taşıyan kişi teker teker ayrılan kalabalığa bağılıyor, tabutun bu şekilde bırakılmasının günah olduğunu, bunun insanlığa sığmadığını haykırıyor. Derken tabutun ön sağ kolunu taşıyan kişi de ayrılıyor. Arkadaki iki kişinin çelimsiz iki çocuk olduğunu görüyorum şimdi. Onların da dermanı kalmamış ve tabut titriyor. Ön sağ cenahta bir kopukluk olduğundan öndeki -o da çelimsiz bir çocuk- kişi tabutun altına bütün varlığıyla giriyor. Tabutu ortalayamadığı için tabut, yolda sol yöne doğru kaymaya başlıyor. Derken sola doğru da yatıyor ve tabutun kapağı açılıyor.

Ölünün yüzü beyaz kefene sarılı, tabut sola doğru yattığından dolayı da kafası tabutun sol köşesine durmadan çarpıp duruyor. Tabut düzgün taşınmadığından dolayı da başı bir sağa bir sola savruluyor. Ölünün bembeyaz yüzü görülüyor. Şimdi tabutu takip eden gözüyaşlı ve çökmüş anneyi de görüyorum başörtüleri içinde. Çocuğunun tabutu açıldığından ve ölü yüzü görüldüğünden çaresizliğinden yolda bayılıyor.

Uzun ve yılkavi bir yol görüyorum. Puslu bir yol. Bir annenin acısına artık dayanamadığından BAYILDIĞINI görüyorum bu yolda. Tabutun kapağı olabildiğince açık. Üç çocuk kalmış tabutu taşıyan üçü de körpe ve küçük; ikisi arkadan taşıyorlar tabutu birisi de önden. Öndeki tabutu inadına bırakmıyor, çok güçlü bir şekilde sırtında taşıyor ama yönü durmadan sola doğru kayıyor. Arkadaki çocukların gücü de artık tabutu kaldırmaya yetmiyor. Elleri titriyor. Sola doğru yatık tabut nerdeyse ölü yüzü bembeyaz açılmış mevtayı, kafası tabuta vuran mevtayı tabuttan dışarı atacak. Kefen artık yerlerde sürükleniyor. Ölünün başı tabuta vuruyor. Arkadaki çocuklar yorgunluklarından tabutu bırakıyor ve yere çöküyorlar, öndeki çocuk tabutu çekiyor.

Uzun, puslu, yılkavi bir yol görüyorum, bir çocuk tüm gücüyle bir tabutu çekiyor. Arkada kalan çocuklar yekınmeye çalışıyorlar, yerde sürünen tabutu tutmaya, kollarından kaldırmaya çalışıyorlar. Nafile. Güçleri tabutu kaldırmaya yetmiyor. Anne yolda bayılmış. Cılız ve güçsüz çocuklar öndeki çocuğun tabutu çekişini izliyorlar. Tabut açılmış ve tabut çeken çocuğun gücü de artık kalmadığından yol bo-

yunca dümdüz çekilemiyor. Tabutun ayakları yerde sürttüğünden, tabutun sola doğru kayması iyice artıyor. Çocuk, tabutu yol boyunca değil de kavak ağaçlarının ve arkın bulunduğu yolun soluna doğru çekiyor. Açık tabutta, açık ölünün başı, artık taşınmayan aksine çekilen tabutun yoldaki çukurlara değmesinden dolayı tabuta vurup duruyor, vurup duruyor, vurup duruyor.

Çeşme Başında Kıvrılan Deli Fotoğrafı

Bir kabanı var. Kalın. Yaz kış onu kullandığından, kaban artık perişan durumdadır. Yağlı, lekeli ve kirlidir kaban. Bu kaban biraz da bedenine göre büyüktür deli Abdullah'ın, yani Apo'nun. Saçları sıfıra vurulmuş. Yüzünde tanrının delilere vermiş olduğu o tasasız ifade. Kaygı duyan, günlük geçim dertlerinin peşinde koşan insanların kaygısı nasıl yüzlerine vurmuşsa; Apo'nun yüzünde bir o kadar ferahlık ve esenlik var. Ama nezle olmalı ki burnu akıyor. Sümüğü burun kanatlarında katılaşmış. Zararsız biri. Fakat bir yerde deli olmayagörsün oranın çocukları, leş kargalarının leşin etrafında toplanması gibi ansızın yanibaşında beliriveriyorlar.

Puslu bir hava. Apo kamburuyla, başı önüne eğik, ağır ağır Molla Fenari Camii'nin yanına doğru yürüyor. Camii'nin yanında büyük bir çeşme, kakmalı. Bir hayrat bu çeşme. İsmail Efendi ve Nigar hanım hayratı. Su gibi bir ömür olsun tüm aile efradına. Soyağacı dert görmesin. İctikçe rahmet de dilsin. "Mekanları cennet olsun!" diyor bu çeşmede susuzluğunu giderenler. Dualarından ruhlarına muhakkak ecir de yağıyor. Camiinin şadırvanı yok, abdest de bu hayratta alınıyor. Apo eski, çok eski ve bol bol Kuran oymaları olan çeşmeye yaklaşıyor. Çeşmenin suyu tazyikli akıyor. Ağır ağır bir akışı var. Dümdüz bir çizgide sızıyor adeta. Bazen küllüğe konulmuş, dinlendirmeye bırakılmış yanık sigara küllerinden sigara dumanı havaya nasıl ince bir çizgi halinde akarsa, çeşmede su da ince bir sızıntıyla yere

doğru öyle akıyor. Çeşmenin gideri de hafif tıkanmış olmalı ki önünde biraz su birikintisi dikkat çekiyor. Çeşmenin yanında insanların dinlenmesi, soluklanması ve nefes almaları için taştan oturaklar konulmuş. Apo o taş oturakta oturup kafasını çeşmenin ince sızıışına doğru çeviriyor. Çeşmenin ince sızıışı, bir aleve bakmak gibi insanı nasıl da dinlendiriyor. Bir denize bakmak gibi. Nara bakmak gibi insanı nasıl da dinlendiriyor. Bu ara Apo suya bakarken dalmış olmalı ki ağzından ince sızıntıyla salya akıveriyor.

Üç dört haylaz çocuk ellerinde küçük taşlarla Apo'nun ve çeşmenin karşısında beliriveriyorlar. Apoyu kızdırmaya çalışıyorlar. Küfretmesinden zevk alıyorlar. Apo kızdığı vakit, boğazına bir şeyler düğümleniyor. Kızdığında kekelemeye başlıyor. Kekelemeli haliyle küfrettiğinde Apo'nun bu hali çocukların hoşuna gidiyor. Bazen günübirlik eğlence olarak, kendilerinin cansıkıntısını gidermek için Apo'yu kızdırmaya devam ediyorlar. Apoyla uğraşmayı seviyorlar.

Apo, üzerine gelen küçük taşlardan rahatsız olmadığını gösteriyor çoğu zaman. Duruşunu hiç bozmuyor. Taşların bedenini inceden ısırmasından rahatsız olmuyor. Başına, omzuna, bedenin her yerlerine, pis ceketine küçük taşlar değdikçe Apo'nun ağzından akan ince SALYALARIN suyun akışıyla nasıl da birbirine benzediği görülüyor. Çeşmenin önünde su oluğuna ince taşlar düşmeye devam ediyor. Çocuklar Apo'yu taşıyorlar. Suda yarı yarıya yansıyan net görüntü, taşların üzerine düşmesinden dolayı kaybolup gidiyor.

Havuzbaşı

Her ilin bir havuzbaşı vardır. İnsanların toplandığı, şehrin en albenili yeridir bu yer. Bir havuz yer alır burada. Havuzun yanbaşında bir Atatürk heykeli bulunur. Havuzun etrafında insanların dinlenmesi için banklar yerleştirilmiştir. İnsanlar yorgunluklarını atmak, dinlenmek, gündelik sıkıntılardan kafa dağıtmak için gelirler buraya. Akan insanlar seyredilir burada. Farklı farklı yüzlere, ifadelere, tiplere rastlanır.

Yine insanların havuzbaşında toplandığı bu kalabalıkta bir hareketlenme sezilir. Bugün resmi bayramdır. Hazırlıklar dikkat çeker. Havuzbaşındaki Atatürk büstü, kurumların, kuruluşların çelenkleri ile bezenmiştir. Şimdi de İstiklal Marşı hazırlığı yapılmaktadır. Havuzbaşının etrafındaki kalabalık İstiklal Marşı hazırlıklarına başlarken hemen arkada yol üzeri ve yolun arkasında insan akışları sürer. Koşturmaca devam eder. Ta ki bando “Bir, ki, üç” diyene ve İstiklal Marşı çalınmaya başlayana kadar. Marş başladığında uçan kuş bile gökte uçmaz olur. Herkes, gecikmeli de olsa marşı duyduklarında, birbirlerini marş hususunda uyarırlar ve ansızın yerlerinde çakılı kalırlar. Marşın bitmesini beklerler. Marşa saygı hususunda herkeste gizli bir akit sözkonusudur. İnsanlar, arabalar akışı kesmiş artık marşı dinlemektedirler.

Mahşeri kalabalığın arasında başında pastel renklerde bir havlu, yüzü çökmüş, sırtında folklorik bir hırka, kadife pantolonlu, sivri topuklu bir DELİ elinde bir ok, olabildiğince enerjik ve hızlı kalabalığı yararlanarak yürümektedir. Ağzında uzun sigaralığı ile bu kalabalığı, duran kalabalığı yararlanarak ilerlemektedir. Kalabalık yerinde çakılı kaldığından deli yürümekte zorlanmakta, omzu duranların omzuna çarpmaktadır. Deli, homurdana homurdana uzaklarda kaybolup gitmektedir.

Ay Gidiyor

Gözünden sakındığı, dokunmaya kıyamadığı, çok sevdiği küçük çocuğu trafik kazasında hayatını kaybettiğinden dolayı şimdi sokağın üzerinde tebeşirle ölü bedeninin çizimi durmaktadır. Başından, küçük bedenine, arabanın çarpmasıyla bacaklarını bir pergel gibi açmış haliyle tebeşirle çizili bir şekilde sokak üzerinde işte öylece durmaktadır. Anne, gök morarmaya, yağmur taneleri hafiften sokağa düşmeye başladığında eline tebeşirini alıp ölü çocuğunun sokakta tebeşirle çizili yerine yaklaşır. Onun yanına uzanır. Onunla konuşur. Dertleşir onunla, halini hatrını sorar. Karnının acıkıp acıkmadığını sorar örneğin, anaokulunda bugün bir sorun yaşayıp yaşamadığını sorar. Dertleşir onunla ve beyaz tebeşirli başını okşar. Yağmur şiddetini artırdığında, çocuğun tebeşir bedeni damlalarla kaybolmaya yüz tuttuğunda, kadın elindeki tebeşirle çocuğun bedenini, dizleri üzerine eğilerek canlı tutmaya çalışır. Yeniden ISLAK SOKAK üzerine çocuğunun asfaltta silinen bedenini görünür kılmaya çalışır. Yağmur çocuğun tebeşir hatlarını siler, anne ise çizimin ve ana hatların silinmemesi için debelenir. Sırılsıklam olmuştur anne ve elindeki tebeşir de ıslanmaktadır. Tebeşir elinde ufalanmaya başlar.

Eşiğe Oturmuş Aya Doğru Çocuklar

Üç yaşlı adam, ellerinde bastonları, sakallarını da sıvazlayarak, başlarında takkeleri (bir namaz çıkışı olmalı) akan bir fıskiye, açık havuzun yanına geliyorlar. Bu fıskiye havuzdan abdest de alınabilmektedir. Sarı bir banka oturuyorlar. Önde bir iki güvercin, cami önünde hüküm süren ilahi ve beşeri huzurun tadına varıyorlar. Güvercinler keyiften ötüyorlar. Yaşlı adamlar dalgındırlar. Bir noktaya bakıyorlar. Biri sürekli konuşuyor. Gözleri uzaklara bakıyor. “Uzaklık nedir? İnsan nerenin yerlisidir? Sorarım size, yolculuk dışa doğru mu, insanın kendi içine doğru mudur?” diye bir soru soruyor. Gözleri bir noktaya dalan yaşlı adamlardan biri hemencik atılıyor ve “Bir dostum vardı” diye devam ediyor, “yolculuk halindeydi. Durmadan yolculuklara çıkardı” diyor. “Onun için önemli olan bir yerlere gitmek değildi” diyor. “Birileri için, bir amaç için de bir yerlere gitmezdi” diyor. “Onu yolculuklara iten güdü yolculuk haliydi. Yolda olmayı severdi. Yolculuk eylemini, yolda oluşluğu sürekli uzatırdı. Gideceği yere hızlı bir şekilde gitmek istemezdi, hızlı yol alan araçlara binmezdi, yavaşlığa övgü dizerdi. Treni o yüzden çok severdi. Yolculuğu bir ritüel haline getirmişti. Bunun için aygıtlar geliştirmiş, kendini uzun uzun yolculuklara hazırlamıştı. Yolda olma duygusunun UZAKLARA açılmak, ötelere gitmek, akmak, yerinde durmadan hareket halinde olmak olduğu görüşündeydi. Bu onun için bir hayat biçimiydi. Yolda olmak. Peki ama ben de aynen sorayım size o zaman, insan nerenin yerlisidir?”

Ruh Göçü

Puslu bir hava. Soluk aldığınızda gırtlığınızda bir sancı, bir yanma hissi. Genelde Karadeniz dağlarının temiz doğal dağ sisiyle, şehrin egzoz dumanlarından kaynaklanan bir karışım göğе hükmetmiştir. Yine yeşilin her tonunu görebildiğimiz bir yayla alanı. Dağlar birbiri ardına devam ediyor. Ağaçlar seyreliyor karşı dağlarda. Bu dağda ise ağaç tek başına kalakalıyor.

Yaprakları dökülmüş bu ağacın, sonbahar sonları, kar da yağmamış. Geniş omuzlu bir ağaç, dösü kalın. Dalları iri. Bir çınar ağacı bu. Burada ne arıyor? Dalları çınar ağacının, gökyüzüne doğru yürüyen kılcal damarları gibi. Ağaç, göğе temiz kan pompalıyor. Hayat veriyor göğе besbelli. Derken rüzgâr başlıyor, ardından bir yağmur yağıyor. Rüzgâr yağmur la bir olup yolda dökülen sarı yaprakları savuruyor. Çınar ağacının bir de kalın dalında biri asılı. Saçları uzun. Boynu urganın boğazını sıkıştırmasıyla sol yana doğru eğilmiş. Ağzından SALYALAR akıyor. Urganın boğazı sıkmasıyla gözleri açılmış. Mavi çiçekli bir entarisi var kızın. Esen rüzgâr entarisini dalgalandırıyor. Onun tam karşısında genç bir çocuk ağaca elleriyle asılmış ve asılı vaziyette intihar eden genç kıza bakıyor. Ağaca asılı kalmaktan kollarında derman kalmamış. Düşmekten de korkmuyor. Elleri ağaçtan ağır ağır kayıyor. Bedenini ağaçta tutacak

dermanı ve gücü yok. Düştü düşecek, ayakları sallanıyor.

Uzaktaki tepelerden birinde çocuğun biri uçurtma uçuruyor. Rüzgârı ve yağmuru yakaladığından hızlı koşup sağa sola farıyan uçurtmayı daha yüksek-
lere çıkarma telaşında. Uçurtmanın başı ejderha başlı, kuyruğu ise timsah. Rüzgâr vurdukça uçurtmaya, uçurtma gökte bir sağa bir sola sert dönüşler yapıyor.

Woyzeck Sendromu

Deniz insana nasıl da ferahlık veriyor. Mavisi gökyüzünün denizin mavisiyle bir olduğunda, denizin mavisi ile özdeşleştiğinde insanın içinde sonsuzluk hissi uyandırıyor. Durgun deniz, ince mavi bir tül gibi. Akıntı yok, dalgalanma yok, kabarma yok. Serin ve sessiz bir huzur kadim denizde.

Denizin yanında, ona nazır bir ev, bembeyaz çitleri var. Güzel bir ev. Aydınlık ve ferahlık olsun diye, güneş içine girsin ve odayı ışıtsın diye pencereleri büyük büyük. Bir kadın, yaşlı. Kül rengi saçlarıyla, topuz yapmış saçlarını, sedirden koltukta kitabını okuyor. Uzun kahverengi bir ceket var. Cepleri iri iri. Yüzünde çizgiler var, kadının yüzünde buruşukluklar. Kitabını kapatıp denize doğru yürüyor. Denize yaklaşıyor. Sahilde yürümeye başlıyor. Ağır ağır gezintinin keyfini çıkarıyor adeta. Adeta mavi denizin, mavi gökyüzünün ve kumsalın altın renginin tadını çıkarıyor. Koya doğru yaklaşıyor. Dalgakıranlara doğru. Sahilde yürürken mavi gökyüzüne bakıyor bir daha, ince sedef mavi denize, bir örtüyü andıran mavi denize. Derken denizin dinginliğine, huzuruna bakıyor kadın, denizin sessizliğine. Büyüklüğüne, azametine. Bir şeyin nasıl dışarıdan bu denli huzurlu görünmesine karşın içinde dünyanın karmaşalarını barındırmasına şaşakalıyor kadın. Durgun gibi gözükmesine karşın içinde fırtınalar barındırmasına. Kadın iri iri ceplerine çakıl taşları, büyük taşlar doldurmaya başlıyor. Denizin gelgitlerinin yıl-

larca şekillendirdiği taşlar bunlar. Hepsi de tertemiz, hepsinin rengi, değişik, nasıl da şekilli, nasıl da parlak taşlar bunlar. Ceplerine koyuyor taşları. Ceplerini taşlarla dolduruyor.

Kadının yüzünde melankoli var. Saçları külrengi ve arkadan TOPUZ yapılmış. Bir de bastonu var elinde, onu tutarak ilerliyor. Denize bakıyor, bir anda grileşmiş göğ. Dalgasız denize bakıyor, durgun denize. Sağ elinde bastonu var kadının. Külrengi saçlarıyla bir de topuzu.

Kadın şimdi bastonu denize bırakıyor. Baston denizde kayboluyor. Topuzunu açıyor kadın, başını sallıyor. Saçları dağılıyor kadının. Külrengi saçları nasıl da dalgasız bir denizi andırıyor. Kadın sonra ağır ağır denize doğru ilerliyor. İlk ayakları giriyor denize. Ayakkabıları ıslanıyor. Çorapları. Denizin soğuşunu hissediyor. Sonra dizleri giriyor denize, eteği ıslanıyor. Sonra bedeni giriyor denize, sonra başı. Sonra, sonra kadın denizde kayboluyor.

Sakallı Çocuk

İki büyük çınar ağacının yanında bir patika yol, yaprakları dökülmüş, sonbahar yaprakları sapsarı, ağaçlar gövdeli, dallı budaklı ama kuru, dedim ya ağaçlar kuru.

İki büyük çınar ağacının arasında ihtiyar bir adam, yüzünde kırışıklıklar var bir de KAMBURU. Üzerinde mavi bir önlük, elinde bir ilkokul çantası, yerde sürünüyor. “Okula geç kaldım, hocam bana kızacak!” diyor. “Okula geç kaldım, hocam bana kızacak!”

Kardaki Kan

Köpek itlaf ekibinin en usta nişancısı günlerce caddelerde özgür dolaşmış, gece gündüz havlamış ve dediklerine göre de insanları rahatsız etmiş bir köpeği yine bir sokağın köşesinde sıkıştırmıştır. Avın ve kovalamacanın uzun sürmesi hem köpeği hem de itlaf ekibini aşırı derecede hırpalamıştır. Şimdi köpeğin bir köşeye kısıtılmışlığı ile sağa ve sola çaresizce dönüp durması, kaçacak bir yerinin olmaması nedeniyle gözlerinde korkunun yer alması olağan. Köpek, usta keskin nişancıyla göz göze gelir. Nişancının gözü, köpeğin gözüyle çakışır. Nişancı sırtındaki tüfeği ağır ağır hazırlar, köpeğe nişan alır. Bir tüfek sesi sokağın sessizliğini yırtar geçer. Korkudan kuşlar ağaçlardan topluca kanatlanır. Köpek UĞULTUSU sarar her bir yanı. Köpek seke seke can havliyle öleceği yerden uzaklaşmaya çalışır.

Nişancının yüzü soğuktur. Kırçıl sakallı, yüzünde soğuk iklimlerin haşın belirtileri. Kalın bıyıkları, kalın kaşları. Tüfeği omzuna atar. Bir sigara yakar. Ağır ağır köpeği takip etmeye başlar. Hızlı gitmeye gerek olmadığına, kaybettiği kanın kar üzerinde onu zaten ele vereceğine inanır. Tüfeği omzuna atıp, sigarasından bir soluk daha çekerek kardaki kan izlerini takip eder.

Bilye

Yaşlı bir dede, üç kaba gövdeli ağacın altında, yağan yağmurun su birikintileri oluşturduğu bir yerde yere eğilmiş, dizlerini de çamura batırarak misketleriyle oynuyor. Yüz derisi kırış kırış. Elleri de yılların kırışıklığı, TİTRİYOR elleri. Misketleri tutamıyor titrek elleriyle. Tek başına bu sulusepken yağmurda, ağarmış saçlarından yağmur suları akıyor. Yaşlı adam bilyeleriyle oynuyor. Arada sırada öksürüyor. Hem de kötü öksürüyor. Sanki akciğerleri bu sert öksürüklerden dışarı fırlayacakmış gibi oluveriyor. Yerinden kalkıyor yaşlı dede, eğiliyor, bilye oynamaya devam ediyor. Yağmur yağıyor. Yağmur su birikintilerinde küçücük halkalar oluşturuyor.

17.01.2013

Erzurum

"Korku ve Dehşet Üçlemesi"nin birinci metnini oluşturan "ve asma yaprakları gibi titreyen el" adında bu öyküler adı üzerinde korku ve dehşet konularını ele alıyor. İnsanın kökeninde var olan kötücüllük, korkuya ve dehşete yatkınlığı, onun özünde var olan, belki de ontolojik açıdan bedenine eklemlenen korku ve dehşetin nasıl da günümüz insanında görüldüğünü irdeliyor. Milenyuma girmemize ve insan psikolojisi üzerine çok araştırmalar yapılmasına rağmen onun varoluşuna, ontolojisine ilişkin derinlikli etüd ve analizler ilerleyen zamanlarda da güncelliğini koruyacaktır. İnsan varoldukça, onun ruhunun gizemli yanları araştırılacak, ilerleyen zamanlarda ruhundaki farklı karanlık yanlar ortaya çıkacaktır. Bu öyküler insanın o karanlık yanlarına yapılacak bir sondaj girişimi olarak da görülebilir.

ISBN 978

WWW.C